

BODRUM'DA İNSANLIK SAVAŞI

3 Şubat itibarıyla Cizre'deki "bodrum"dan 4 gündür haber alınmıyor. Günler boyu gidip gelen ambulanslar, ellerinde beyaz bayraklı analar ya da siyasetçiler... Bu vahşeti kimse durdurabilmiş değil.

29 kişi, bir bodruma sığınmış, bombardıman altında. Ardı ardına yaşamını kaybediyorlar. Kan kaybından, susuzluktan. Tank ateşi, havan topu, ağır silahlarla evi dövüyor faşist devlet. Herhangi bir insan ya da ambulans yaklaştığında da artıyor. Evden geriye artık sadece enkaz kalmış durumda. 17 gün...

Evden son haber alındığında bodrumun dışarıyla bağlantısı kesilmişti. Merdiven çökmüş, içeride insanlar molozlar altında kaldığını söylüyorlardı. 7 cenaze, 9'u ağır yaralı 22 insan...

4 gündür haber alınmadı...

Ne okuduğumuz savaşa dair romanlar, ne 2. dünya savaşı filmleri, ne Vietnam savaşı filmleri, ne de Afrika ülkelerindeki yıkım savaş görüntüleri, bizi bugün yaşadığımız günlere, vahşi saldırılara hazırlayamazdı. Ne aylardır Botan'da yaşanan savaşa, ne günlerdir bir evin bodrumunda sıkışıp kalmış insanların yaşadıklarına...

YPS, Cizre'deki yaralıların devlet tarafından infaz edilmiş olabileceğini

söylüyor, 30 Ocak'ta eve yapılan operasyonda buradaki insanların kurşuna dizilmiş olabileceğini söylüyor...

4 gün... 4 gündür evden bir ses gelmiyor...

Beyaz bayrakla enkaza yaklaşabilen analar, "evden hiç ses gelmiyordu" diyor.

Evden hiç ses gelmiyor...

Ey katiller sürüsü, artık sessizliğimizden köşe bucak kaçın! Çünkü sessizliğimiz ölüm fermanımızdır!

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

3 - 17 Şubat 2016 / S 302 / 1 TL

VEN CEREMOS!

Artık her şey açık, saflar net! Bütün toplum kutuplara çekiliyor. Toplum iki düşman kampa, devrim ve karşı-devrim kampına her geçen gün daha derinden bölünüyor. Bu aşagılık düzenden, onun devletinden, o devletin tepesinden bir beklentisi olan hala kaldıysa emek saflarında, çevresine baksın bir kez daha. Her gün en acımasız katliamlarda yitip giden canlara, bir bodrumda ağır silahlar altında ölüme mahkum edilenlere,

sokak ortasında işkenceye uğrayanlara, sürekli saldırıya uğrayan basın açıklamalarına, tutuklanan gazetecilere... Artık kaçacak yer yok! Yasayla, hukukla, parlamentoyla gidilecek bir yer yok! Hala uzlaşma umudu taşıyanların kendilerine, emekçilere, yoksul Kürt halkına, Alevilere, bilcümle ezilenlere verebilecek bir şeyleri yok! Artık uzlaşmanın zemini yok!

Uyanın artık! Durmak, duralamak

ölümdür. Şairin dediği gibi "Yüreği duralatan bir zehir varsa eğer o zehri tez elden kusmalı bu kalabalık/ Duraklamak hayatın yaralarıdır."

Artık her şey bıçak sırtında. Bu böyle devam edemez. Tereddüde yer yok! Zaferin eşliğindeyiz. Kazanmalıyız, kazanabiliriz, kazanacağız!

DÜNYAYA BAŞKALDIRIYORUZ

Dünyanın sokakları bizim sloganlarımızla cınlıyor. Fabrika işgallerinde, grevlerde biz varız, ayaklanmalarda, serhıldanlarda biz varız.

Vardık! Varız! Varolacağız!

Biz kadınlar toplumun baskılarına ve saldırılarına karşı sessiz kalmadık. Bugün de bize yönelik bize saldırılara, baskılara karşı sessiz kalmayacağız. Biz kadınlar, mücadele eden, dünyayı değiştirme eyleminde yer alan etkin güçlerinden biriyiz. Emekçi sınıflarla birlikte sınıf mücadelesinde, ezilen ulusların devrimci kurtuluş mücadelesinde hep biz varız.

Bizi eve hapsedmek isteyen her türlü gericiğin karşısındayız. Eve kapatılmamıza, mutfağın her türlü ahmaklaştırıcı ortamına mahkum edilmeye dün olduğu gibi bugünde isyan ediyoruz.

Çünkü yaşam bizden yana! Yaşamı yaratan ve vareden bizlerin emekçi elleridir.

Üretim sürecinin bir parçası olan biz kadınlar artık nasıl kurtulacağımızı biliyoruz ve birbirimizden öğrenerek ilerliyoruz.

Dünyaya başkaldırıyoruz.

Devrim >>Editör...

ARA RENKLER KAYBOLUYOR

Metin Feyzioğlu, faşist devletin sıkı bir yandaşı olarak, şöyle buyurmuş:

"Türkiye Cumhuriyeti devleti tarihin en büyük kalkışmasıyla karşı karşıyadır. Bu kalkışmada ya devletin yanında-sındır ya terör örgütünün yanında. Bunun arası kalmamıştır"

Faşist I.MC Hükümetinin ortaklarından Turhan Feyzioğlu'nun torunu, dedesini aratmayan bir burjuva sınıf bilinciyle konuşmuş. Sonra devam etmiş: 3

Devrimler Dizisi

C.Dağlı

2

Kuşak Değil Sınıf Farkı

Taylan Işık

4

Leninist Şiirlerin Yükselişi

Umut Çakır

5

Terörist Devlet

Ali Varol Günel

8

Demir Tavında Dövülür

Özgür Güven

9

DEVİRİMLER DİZİSİ

BAŞVAZI

C. Dağlı

Son yüzyılın en sert iç savaşlarından biri bu topraklarda sürüyor. Bu savaş 50 yıldır yaşanıyor. Bu durum bizde, devrimin zaferine, en şiddetli, en alt üst edici, en devrimci savaşlardan geçilerek varılacağını en kesin biçimde ortaya koyuyor. Yarınlar, sosyalizme yoğun devrimci sınıf savaşımı yoluyla varılır.

Emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin karşısında iyi örgütlenmiş uzun bir tarihsel dönem yönetme deneyimine sahip olan, sırtını uluslararası sermayeye, emperyalizme dayamış kapitalist sınıf var. Bu sınıf halk kitlelerine karşı dünyanın en baskıcı devlet sistemini kullanıyor. Kürdistan'ı, Kürt halkını ulusal baskı altında tutma, ilhakçı, şoven güçlerin temel politikasıdır. Böylesi bir sosyo-politik sistemde ezilen sınıfların ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesi devrimci biçimler almak zorundadır. Hareket yalnızca devrimci tarzda savaşarak ereğine ulaşabilir.

Böylesi bir yerde burjuvaziyi devirmenin son derece çetin ve uzun savaşlar dizisini gerektirdiğini kavrayamayanlar mücadelenin şu ya da bu aşamasında hareketi terk ettiler. Hareketin her aşamasında ve her koşulda, her durumda hareketin her anında, devrim için savaşanlar tarihsel süreç ve görevleri hakkında teorik açıklığa sahip olan, uzun süreli mücadele yürütme kararlılığını taşıyan sağlam komünistlerdir. Onlar devrimci mücadeleyi onlarca yılda sürse, sonuna dek götürme bilinciyle hareket etmişlerdir.

Devrimci savaşım aynı düzeyde devam etmiyor. Gelişme ve değişkenlik gösterir. Bu değişim ekonomik, toplumsal ve politik ilişkilerde de geçerlidir. Toplumsal koşullarda meydana gelen her önemli değişim, yansımaları sınıflar savaşımında bulur. Bizde nesnel toplumsal gelişmelere bağlı olarak sınıf kavgası çok dinamiktir. Burjuva egemenliğini yıkmaya doğru ilerleyen bir hareket zorunlu olarak, bir önceki düzeyin üstüne çıkar. Hareket pratikte, böylesi bir eğilim gösteriyor.

Toplumsal devrim yalnızca bir hareket, bir çarpışma ve bir ayaklanmayla sınırlı değildir. Burjuvaziyi devirmeye başlayan, iktidarın ele geçirilmesiyle devam eden, işçi sınıfının devrimci diktatörlüğüne varan ve özel mülkiyetin temellerine kadar giden çarpışmalar, ayaklanmalar ve devrimler dizisidir.

"Ayaklanma Üzerine Notlar" da Gezi sürecini değerlendirirken buna işaret ettik:

"... Türkiye ve Kürdistan devrimi ise aynen 20. yüzyıl toplumsal devrimler gibi uzun savaşların sonucu gerçekleşir. Devrim bugüne dek sayısız eylem, çatışma, olayların akışı içinde, iç savaş biçiminde gelişti, sınırlı ayaklanmalarla büyümesini sürdürdü. 31 Mayıs'ta başlayıp Haziran'da devam eden ayaklanma günlerinde devrim büyük bir sıçrama yapmıştır. Devrim bu büyük ileri sıçramayla şimdi daha olanaklı hale gelmiştir. Zafere ulaşmak için, yine de, yeni savaşlar, isyan ve ayaklanmalar gerekir." (Sf. 25)

2013 Haziran Halk Ayaklanması'ndan bu yana bir dizi çarpışma ve ayaklanmalardan geçtik, daha da geçeceğiz. Bugün Kürdistan'da çarpışmalar, barikat savaşları dizisi yaşanıyor. Daha da yaşanacak. Tüm bu alt üst edici eylemler dizisine, kurulu sosyal politik sistem yıkılmasa da, temellerinden sarsılıyor. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınması için, burjuva egemenliğinin devrilmesi, bütün iktidarın emeğin olacağı bir noktaya varmak için bir dizi devrim gerekiyor.

Emekçi sınıfların toplumsal kurtuluş mücadelesinin içinde serpilip gelişeceği demokratik bir ortamın yaratılması sorununu ele alalım. Tam demokratik bir ortamın yaratılması için, emekçilerin iktidara gelmesi gerekiyor. Emekçilerin iktidara gelmesi içinse, bir dizi devrimci savaşlardan geçmek gerekiyor. Emekçiler iktidarı bir hamleyle ele geçiremezler. Bunun için bir çok hamle yapmak gerekiyor. Burada asıl sorun, komünist öncünün, proletaryanın, emekçi yığınları bir dizi devrimci hamle yapmaya, bir dizi devrimi gerçekleştirmeye hazırlanması ve pratikte yönlendirmesidir.

Politik demokrasinin bir istemi olan ulusal sorunun çözümü için de aynı durum söz konusu. Orada yıllarca süren çok şiddetli savaş, Türkiye tekeli kapitalizminin, Kürdistan'ın ilhak politikasından kolay kolay vazgeçmeyeceğini gösteriyor. Çünkü Türkiye sermayesinin, ilhakın devamında çıkarı var. Buradan şu kesin sonuç çıkar: Kürdistan sorununun çözümü bir dizi devrimi gerektirir.

Türkiye'deki siyasi iktidarın, Kürt hareketiyle yaptığı tüm görüşmelerin sonuçlarını tanınamaması, kurulan masaları devirmesi vb. neyi gösteriyor. Şovenizm ve ırkçılık tamamen kurutulmadan bunun temeli olan burjuva egemenliği yıkılmadan yapılacak hiçbir "anlaşma" ve sonuca bağlanacak olan "barış" güvenilir olmayacaktır. Dolayısıyla sorun, burjuva politik sistemi "demokratikleştirmek" için burjuva sınırlar içinde sonuna kadar gitmek değil, sorun burjuva devlet aygıtını bir dizi devrimle yıkmaktır. Burjuva devlet, emekçi kitlelerle, halk yığınlarıyla onların demokratik istemleriyle karşıttır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi, politik demokrasinin tüm taleplerini devrimci tarzda ortaya koyuyor ve sosyalizm mücadelesiyle ilişkisi içinde ele alıyor. Temel hedef sosyalizmdir. Bu hedefi UKTH konusunda, ulusal sorundaki devrimci programımızda birleştiriyoruz. Önemli olan ereğimize yığınsal devrimci savaşım, devrimci halk ayaklanmasıyla, devrimci zora dayalı mücadeleyle varmaktır. Kitleleri köklü olarak dönüştürecek ve dünyada devrimci bir etki yaratacak olan burjuva iktidarını devrimci tarzda devirmek ve emekçilerin iktidarını devrimci tarzda kurmaktır. Böylesine köklü bir dönüşüm bir dizi devrim olmadan gerçekleşemez.

20. yüzyılın toplumsal devrimleri ani bir ayaklanmanın sonucu değil, uzun süren devrimci savaşlarla zafere ulaşmışlardı. Somutlayalım: 1917 Ekim Sosyalist Devrimi, kendisinden önce Rusya'nın somut koşulları nedeniyle iki devrimin yarattığı koşullarda sonuca ulaştı. 40'lı yılların toplumsal devrimleri de bir dizi devrimin sonucu gerçekleşti.

Örneklere, 1945'te Demokratik Almanya Cumhuriyeti kurulurken, başka nedenlerin yanında, öncesinde 1918 Temmuz Devrimi, ve 1924 başarısız ayaklanması gerçekleşti. Macaristan 1945'lerde demokratik devrimden sosyalizme geçti; fakat öncesinden yenilgiye uğrayan 1919 devrimi var.

Bulgaristan'da aynı süreçte devrimle Halk Cumhuriyeti kurulurken öncesinde 1923'te dünyanın ilk anti-faşist ayaklanması gerçekleşti. Doğu Avrupa'da 40'lı yıllarda zafere ulaşan devrimlerden önce, mücadele uzun süren devrimci kavgalardan, çarpışmalardan, ayaklanmalardan geçmiştir.

1949'daki Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşuna yol açan devrim uzun yürüyüşten, devrimci iç savaşтан geçerek sonuçlandı. Vietnam, sosyalist Kore'de de aynı süreç yaşandı. Küba devrimi, Moncado Kışlası'na yapılan silahlı saldırıyla başlayan ve 1959 zaferine dek bir dizi çarpışma gerçekleşti. Latin Amerika'nın birçok ülkesinde 90'larda demokratik iktidar kuruldu, ondan önce bazılarında 50 yıla varan gerilla savaşları var.

Türkiye ve Kürdistan'da mücadele 50 yıldır sürüyor. Devrimci mücadele özellikle 90 sonrası en yoğun devrimci dönemini yaşadı. Yapılanlar boş gitmedi Bu süre içinde devrimin temel taşları döşendi. Bugüne dek yapılan eylemler bizi iktidara götürmedi, fakat bu süre içinde burjuva egemenlik zayıf düştü, yıprandı. Dolayısıyla daha kolay yıkılacaktır. Bugüne kadar bunun tüm koşulları yaratıldı.

Devrimci ayaklanmalar her zaman devrimin zaferiyle sonuçlanmaz, hatta devrimler yenilgiye bile uğrayabilir. Ama zafere ulaşmayan tüm bu ayaklanmalar ve devrimler sırasında burjuva egemenliği biraz daha sarsılır, yıpranır, güçten düşer ve daha sonra meydana gelecek ayaklanmalar zafere daha kolay ulaşır.

Türkiye ve Kürdistan'da yarım yüzyıl süren büyük devrimci kavga henüz zafere ulaşmadı, fakat ulaşacak.

#Sessiz Kalmıyoruz

İstanbul'un göbeğinde genç bir kadın akşam arkadaşlarıyla buluştu, yemek yedi, gezdi. Gece evine dönerken saldırıyla karşılaştı, bıçak tehdidiyle tecavüze uğradı. Artık neredeyse sıradanlaşmış bir kadına saldırı vakası... Kadınlar seslerini yükseltip isyan etmese, bir defa 3. sayfa haberlerinde yayımlanıp adliye dosyalarında kaybolacak bir vaka...

23 Ocak Cumartesi gecesi, Kadıköy'den Bostancı'daki evine gidiyor 19 yaşındaki E.F.B. Sahilyolu'nda dolmuştan iniyor ve Bağdat Caddesi'nde evine yürürken peşine birinin takıldığı fark ediyor. Kaçacak yer bulamayan evinin sokağına girdiği zaman saldırıyla karşılaşılıyor. Boğazına dayanan bıçak tehdidiyle tecavüz ediliyor,

çantasından parası ve telefonu da gasp ediliyor.

Polisin Pendik'teki evinde yakaladığı saldırgan Cengiz Ay "Şeytana uydum, pişmanım" diyor. Cengiz Ay evli ve iki çocuk babası.

Ve olay medyaya yansığında tipik yorumlar geliyor: "o saatte orada ne işi varmış", "o saatte bir 'kız' nasıl bir eğlenceden gelir?"miş. Gençecik bir kadına yönelik tecavüz saldırısı kadar, kadınlara yönelik bu aşağılayıcı sözler ve saldırılar kadınların tepkisini çekiyor. Ve kadınlar, İstanbul'un göbeği, "marka yüzü" olan Bağdat Caddesi'nde yaşananlara karşı sokağa çıkıyor.

26 Ocak akşamı kadınlar "Ses Çıkartıyoruz" diyerek Bağdat Caddesinde eylem yaptı ve #SessizKalmıyoruz hastagi Türkiye gündeminde en üst sıraya ulaştı.

Kadınlar, 30 Ocak Cumartesi günü 13.00'te herkesi kadınlara yönelik şiddet, tecavüz ve saldırılara karşı Bağdat Caddesi'ne çağırdı.

Biz kadınlar olarak, Emekçi Kadınlar olarak, özgürlüklerimizi kısıtlayan, bizleri evlerimize hapsedmeyi amaçlayan her zihniyetle savaşacağız. Ne cinsel saldırılara, ne devletin saldırılarına boyun eğmeyeceğiz.

Binlerce Kadın Kadıköy'de

"Ölümden Değil, Yaşamdan Yanayız. Barış ve Hakikat Hakkımızı Savunuyoruz" diyen Barış İçin Kadın Girişimi (BİKG), Binlerce kadının katılımıyla 31 Ocak günü Kadıköy İskele Meydanında toplandı.

"Ölümden Değil, Yaşamdan Yanayız.

Barış ve Hakikat Hakkımızı Savunuyoruz" pankartını yere seren kadınlar, "#Barisabin-kadin" dövizleri ile oturma eylemine başladı.

Kadınlar okudukları basın açıklamasında, son bir hafta içinde yaşanan olaylara inanmakta zorluk çektiklerini söyleyerek, "Sêvêlerin katledildiği bu topraklarda barış diyeceğiz. Cizre'de savaş varken İstanbul'da barış olmaz" deyip, 6 Şubat'ta Diyarbakır'da yapacakları barış nöbetine katılım çağrısı yaptılar.

Kadınların eylemi, halaylarla sona erdi.

Somali'nin güneyindeki Hosingow kentinde Rukiye Farah Yarow isimli kadın dinci faşist El Şebab örgütü üyeleri tarafından peçe takmadığı gerekçesiyle öldürüldü.

Bir kadın cinayeti daha...

30 Ocak günü Atakent'te arkadaşları ile kahvaltılık yapmak için evden çıkan 40 yaşındaki Nurcan Arslan, silahlı saldırıya uğradı. Vücuduna 10 kurşun isabet eden kadın hastaneye kaldırılırken hayatını kaybetti.

Katili Melih B. polise teslim oldu ve "benden ayrılmak istiyordu bir anlık öfkeye kapıldım" dedi...

Kimliği Olmayan Kadınlara Gözaltı

Adana'da KJA'nın Kürdistan'daki saldırıları protesto için yapmak istediği yürüyüşe polis müdahale etti. 30 Ocak günü yapılacak istenen yürüyüşte 5 Ocak Meydanı'nda toplanıp "Biji Berxwedana Cizre" sloganları ile İnönü Parkına yürümek isteyen kadınların önünü kesen polis "tek sıra halinde" yürümelelerini istedi.

Tek sıralık yürüyüşle İnönü Parkına gelen kadınlar oturma eylemi yaptı. Okunan basın açıklamasının ardından polis dağılan kadınlara kimlik kontrolü yaptı, 9 kadın üzerlerinde kimlik bulunmadığı gerekçesiyle gözaltına alındı.

Özgür Basın İçin Basın Nöbeti

Kuzey Kürdistan'da bir savaş sürüyor... Sadece tankı, topu, bombası ile değil, medyayla da bir savaş sürüyor. Görsel, işitsel, yazılı her tür basın savaşın devlet kanadında yer alıyor, halkları ideolojik bombardımana tutuyor. Her bir basın yayın organı devletin resmi yayın organı gibi hareket ediyor, onlarca basın kuruluşunun her biri aynı şeyleri aynı kelimelerle ve aynı resimlerle anlatıyor.

Halkların gerçekte ne olup bittiğini öğrenebileceği çok az sayıda basın yayın organı kaldı; onlar da baskı, tutuklama, kapatma, katledilme saldırılarıyla karşı karşıya. Bugün "haber" yapabilmek, "gerçekleri" yazabilmek için sadece yargılanmakla, cezalandırılmakla değil, katledilmekle karşı karşıya basın kurumları ve basın emekçileri.

Bugün tvleri ya da gazeteleri elimize aldığımızda günlük güneşlik bir ülke seriliyor karşımıza ve ülkenin güneydoğusunda "teröristlere" karşı kazanılan "üstün zafer"ler, arada bir verilen "şehit" haberlerine yağdırılan lanetler... BBC Türkiye muhabiri Mark Lowen, gittiği Diyarbakır'dan Periscope canlı yayını yaptı ve aktardıkları tvlerden izlediklerimizden çok farklı... "Burası Irak, Suriye değil; Türkiye. Çatılarda keskin nişancılar mevzilenmiş ve

patlama sesleri geliyor"...

Özellikle Kürdistan'da "haber" yapabilmek, Kürt halkının sesini, yaşanan katliami duyurabilmek çok daha "cesaret" isteyen bir iş. Gerçek anlamıyla "savaş muhabirliği". Saldırı, gözaltı, tutuklanma, silahla tehdit, işkence, gözaltında kaybedilme, bugün "ben basın"ım diyenler için sıradanlaştı nerdeyse.

Kürdistan'da canı pahasına, gazetecilik yapanlarla dayanışma halinde olmak, onlara destek olmak için "Haber Nöbetleri" başlatılıyor. "Gerçeğin peşindeyiz, meslektaşlarımızın yanındayız." diyen gazeteciler, gerçeklerin gizlenmesine ve gazetecilerin susturulmak istenmesine karşı oluşturulan "Dayanışma Nöbeti" ile, her hafta bir grup gazeteci Kürdistan'a gidiyor.

31 gazetecinin hala cezaevinde tutulduğunu söyleyen "Dayanışma Nöbeti", "gazetecilerin üzerindeki baskıların son bulması için, gazeteciliğin suç olmadığını anlatmak için, halkın haber alma hakkı için bölgeye gideceğiz. Gazeteci meslektaşlarımızla birlikte çalışıp, onların üzerindeki baskıların kalkması için dayanışma duygularımızı göstereceğiz. Her hafta bir grup gazeteci olarak sokağa çıkma yasağı ilan edilen kentlere giderek, haber yapacağız" diyor.

Gazetecilerin "Dayanışma Nöbeti" 3 Şubat günü başlıyor. Yapılan haberler, Haber Nöbeti Koordinasyon Grubu tarafından www.habernobetim.wordpress.com'da paylaşılacak. Ve birer hafta arayla yeni gazeteci grupları nöbeti devralacak.

ARA RENKLER KAYBOLUYOR

Editör

Baş tarafı 1. Sayfada...

"Bu devleti yıkmayalım. Başka gidecek yerimiz de devletimiz de yok. Devleti yıkmak için teröriste destek olmamak lazım."

Dedesinin torununun ağzından çıkan "terör örgütü" kavramının "devrim" anlamına geldiğini biliyoruz. O devrimin karşısında faşist devletin yanındadır.

Ama üzerinde durmak istediğimiz konu bu değil. Bu sözleri önemli kılan asıl cümle şu olmuştur: "Bunun arası kalmamıştır"

Evet, gerçekten de Türkiye ve Kürdistan'da durum bu noktaya gelmiştir: Ya devrimden yanasındır ya da faşist devletten yani karşı

devrimden.

Uzlaşmaz karşıtlığa dayalı sınıflı toplumlarda işler her zaman bu noktada olmaz. Burjuvazi ile proletarya arasında ara sınıflar olur ve bu ara sınıfların düşünceleri, çıkarları, özlem ve istekleri burjuva toplumun iki temel sınıfı arasındaki safların bulanıklaşmasına yol açarlar.

İşlerin "söyle bakalım burjuvaziden mi yanasın, proletaryadan mı" noktasına gelmesi, yani safların son derece net sınırlarla belirginleşmesi ancak sınıf savaşının en ileri noktalarında, ileri aşamalarında söz konusu olur.

Bu noktadan sonra ne ara sınıflar ne de onların politik temsilcileri arada kalamazlar. Kapitalist toplumun iki temel sınıfı arasında birinin yanında saflarını belirlemek zorunda

kalırlar. Dedesinin hukukçu torunu, işte bu noktaya geldiğine işaret ediyor. Doğrudur.

Artık iki arada bir derede kalmamaz. Ya devletten yani karşı devrimden yanasın ya da işçi sınıfı ve ezilen halklardan yani devrimden yanasın.

Burjuva toplumun bu iki uzlaşmaz ucunu bir araya getirmeye, uzlaştırmaya çalışanlar ortadan kaybolmaya başladılar bile. Ne adları ne sanları ortalıkta dolaşmıyor artık.

Tekelci sermaye egemenliğini gözlerden saklayan bütün örtüler birer birer işlevsizleşiyor, yırtılıyor. Parlamento denen "müsamere salonu" neredeyse kapalı; ona yüzünü dönüp bakan yok. Kendilerini dokunulmaz sanan "parlamentarler" ya ortalıkta yoklar ya da sokakta sıradan polis tarafından itilip kakılıyor-

lar.

Tekelci egemenlik en çıplak haliyle ve gerçek araçlarıyla, tank, top, tüfekte kendini gösteriyor. Tekelci sermaye, egemenliğini kurtarmak için her şeyini bir adamın iradesine teslim etmiş görünüyor. Emperyalistler, düzeni kurtarmak adına, bir adamın emrine girmiş ölüm makinası olarak faşist devletin en alçakça katliamlarına gözyummakla kalmıyorlar destek ve onay da veriyorlar. "Batı demokrasisi" tüm iğrençliği ve yalınlığıyla karşımızda!

İşleri bu noktaya getiren, devrimin dev adımlarla ilerleyişidir. Devrim bağıyor: Herkes kendi bayrağının altına!

Botan Yürüyüşü İçin Gire Mira'da

DBP, Silopi ve Cizre'de devam eden saldırılara karşı çağrı yaptı. Bu çağrı sonucu yapılacak olan Botan Yürüyüşü için 22 Ocak günü Siirt, Hakkari, Urfa, Muş, Batman, Erzurum ve Bitlis'ten gelen binlerce kişi Nusaybin'in Girê Mira Mahallesi'ne ulaştı.

23 Ocak sabahı Cizre'de top atışları ile 10 kişinin yaralanması haberi üzerine halk, programı öne çekerek, Cizre'ye gitmek üzere yürüyüşe geçti.

Botan yürüyüşçüleri önce araç konvoyuyla kentin 10 km ötesine çıktı. Ardından yürümeye başlayan halkın önü asker ve polis tarafından oluşturulan barikatla kesildi. Kitle önce oturma eylemine başladı, sonra polis izin vermemesi

üzerine yürümeye başlayan kitleye polis gaz bombaları, tazyikli su ve gerçek mermilerle saldırdı. Halk polisin saldırısına "Biji Berxwedana Cizirê", "Direne Direne Kazanacağız", "Cizre Halkı Yalnız Değildir" sloganları ve taşlarla karşılık verdi.

İpek Yolu üzerinde gerçekleşen saldırıdan etkilenen halkın büyük bir kısmı araziye dağıldı. Saldırı sırasında Cizre'de yaralı olarak o evde bulunan Mehmet Yavuzer'in annesi Hanım Yavuzer askerlere "Oğlumu Cizre'de katletmek istiyorlar. Sizi de öldürecek bu iktidar, savaşın ne kadar kirli olduğunun farkına varın ve oyuna gelmeyin. Evimize geri dönün" diye tepki gösterdi.

Direnişini bir süre daha sürdüren kitle ardından Gire Mira Mahallesi'ne geçerek "Direniş nöbetine" geçti.

Nusaybinliler, 23 Ocak günü Cizre ve Sur'da devam eden soykırım saldırılarını protesto etmek için Fırat mahallesinde yürüyüş düzenledi. Yüzlerce kişinin katıldığı ve mahalle içinde yapılan yürüyüşte "Biji Berxwedana Cizire", "Biji Berxwedana Suriçi", "Direne Direne Kazanacağız" ve "Biji YPS" sloganları atılarak, devam eden özyönetim direnişleri selamlandı. Yürüyüş yapılan gürültü eylemiyle son buldu.

Ankara'da HDP kongresi için toplanan binlerce kişi 24 Ocak günü, kongrenin sona ermesinin ardından Cizre'deki abluka ve katliam girişimlerine karşı Botan Yürüyüşü'ne katılmak için yola çıktı.

Botan Yürüyüşü'ne katılanların Nusaybin Girêmira'da başlattıkları direniş nöbeti 25 Ocak itibarıyla 4'üncü gününe ulaştı. Bu 4 günde direniş nöbetine, Siirt, Antep, Van, Adıyaman, Malatya, Urfa, Erzurum, Batman, Muş'ta gelen aralarında KJA'lı kadınlar, Barış Anneleri, DBP ve HDP yöneticileri ve emek meslek örgütleri üyelerinin de bulunduğu binlerce kişi katıldı. Girêmira'da, lojistik, eğitim, kültür sanat ve öz savunma komünleri oluşturuldu.

Direniş nöbeti eylemi, 28 Ocak'ta 7. gününe girdiğinde, binlerce kişi sabah saatlerinde Cizre'ye, "vahşet bodrumu"na doğru yürüyüşe geçti.

Kitlenin yürüyüşe başladığı mahallenin etrafı asker ve polislerin zırhlı araçlarıyla kuşatıldı. Yüzlerce araçlık konvoyla mahalleden Mardin-Şırnak yoluna çıkan kitlenin önü, Kemina köyünde zırhlı araçlar, asker ve polisler tarafından kesildi.

HDP milletvekilleri Ali Atalan, Nadir Yıldırım, Dirayet Taşdemir, İbrahim Ayhan ve Erol Dora'nın yoldaki barikatın kaldırılması için emniyetle yaptığı görüşmeden sonuç çıkmadı. Polis ve asker, kitleye tazyikli su ve gaz bombaları ile, zaman zaman da gerçek mermilerle saldırdı.

Kitle bu saldırılara taşlarla ve "Biji Berxwedana Cizirê", "Katil TC Kürdistan'dan defol" ve "Biji Serok Apo" sloganları aile karşılık verdi. Kitlenin bir kısmı tarlalara geçerek direniş sürdürürken, bir kısmı da zırhlı araçlara göğsünü siper ederek yürümekte ısrar etti. Kemina köyü ve civarından gençler ve kadınlar, gaz bombalarını yerden alıp tekrar devlet güçlerine attı. İpek Yolu'na barikatlar kuruldu.

Saldırıya rağmen geri çekilmeyen halkı kuşatmak için Nusaybin ve Cizre'den gelen zırhlı araçlarla 2. defa saldırıldı, halk geri çekilmedi, çatışma başladı. Bu sırada yaralanan 5 kişi Nusaybin Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Yürüyüşü görüntüleyen DİHA muhabirleri de, gaz bulutunun içinde kaldıkları için araçlarını terk etmek zorunda kaldı. Bu sırada saldırıya uğrayan araçta bulunan bilgisayarlar dipçikle parçalanırken, 2 adet kablosuz internet modemi ve aracın bazı aksesuarları da çalındı.

Saldırılarına rağmen halkın yürüyüşünü durduramayan emniyet güçleri, zırhlı araçlarını geri çekti. Bir süre daha İpek yolu'nda "Katil TC Kürdistan'dan defol" sloganları ve zılgıtlarla eylem yapan halk havanın kararmaya başlaması ile birlikte direniş nöbetinin tutulduğu Girê Mira'ya doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüşe katılmak için İstanbul'dan gece yola çıkan 3 otobüs ise, polisler tarafından keyfi sebeplerle durduruldu, zincirlenerek hareket etmesi engellendi.

Antep'ten yürüyüşe katılmak üzere yola çıkanlarsa, 27 Ocak günü Kızıltepe girişinde önleri kesilerek Nusaybin'e gidişleri engellenmişti.

Roboski'den yola çıkan halkın da yolları kesilerek yürüyüşleri engellendi.

Sur'da OHAL Genişletildi, Yürüyen Halka Saldırıldı

Amed merkez Sur ilçesinin 6 mahallesinde 57 gündür abluka ve saldırılar sürerken, bugün 5 mahalle daha eklendi. Sabah saatlerinde Sur Kaymakamlığının yaptığı açıklama ile, Suriçi'nde bulunan Abdaldede, Alipaşa, Lalebey, Süleyman Nazif ve Ziya Gökbalp Mahalleleri ile Melikahmet Caddesinde saat 11.30 itibarı ile ikinci bir emre kadar "sokağa çıkma yasağı" ilan edildi.

Alipaşa Mahallesi halkı gece saatlerinde hendek kazma çalışmalarının başladığını bildiriyor bizlere. Polisin ise zırhlı araçlarla halka "evlerinizi terk edin", "Can güvenliğiniz için bulunduğunuz yeri terk edin", "Güvenlik gerekçesiyle Sur'dan çıkın" anonsları yaptığı söylenirken, Melikahmet

Caddesi üzerinden mahallelere ateş açılmaya başladığı öğreniliyor. Polis Urfakapı'yı bariyerlerle kapattı. Bölgeye giriş ve halkın Sur'dan çıkışına izin vermedi.

Bu kuşatmayı kırmak için DBP, HDP, DTK, KJA ve DEM-GENÇ çağrısıyla öncülüğünde toplanan halk, Çiftkapı'dan Sûra yürümek istedi. Polis toplanan halka tazyikli suyla saldırdı. Urfakapı önünde toplanan kitle de Çiftkapı'ya gelince, polis biber gazı ile saldırdı.

Polis saldırısının ardından halk sokaklara çekildi, evlere sığındı. Daha sonra da yeniden sokak başlarında toplanarak "Suriçi'nde Direnen Gerilaya Bin Selam", "Biji Berxwedana Sure" Ve "Direne Direne Kazanacağız" sloganları ile yeniden yürüyüşe geçti. Vilayet Caddesini trafiğe kapatan gençler zırhlı araçlara karşı kaldırım taşları saldırıya geçildi ve direniş birçok mahalle, cadde ve sokağa yayıldı.

Dili Bir Acısı Bir Analar Botan Nöbetinde

Kürdistan'da süren katliama karşı Kürt halkının yanında olmak için Gezi Anneleri, Barış Anneleri ve Cumartesi Anneleri bugün Botan yürüyüşüne katılmak üzere Amed'e, oradan da Nusaybin'e GireMira'ya gidiyorlar.

Gezi Annelerinden Sayfi Sarısülük, Fadime Yıldırım, Gülsüm Elvan, Cumartesi Annelerinden Hanife Ana, Suruç Katliamında ölen Uğur Özkan'ın ablası Kerime Özkan, Musa Anter'in oğlu Dicle Anter, Pınar Aydınlar, HDP adına Nurettin Orhan, Salih Yıldız, Barış Anneleri (Dayıke Aşiti)nden Mürvet Demir, Saadet Güreñç ve Emekçi Kadınlar (EKA)'dan Pınar Kara Amed'de havaalanında buluştuktan sonra ilk olarak DBP'yi ziyaret ettiler.

Burada DBP yöneticileri ile görüşen analar, ortak mücadele etmek gerektiğini vurguladı. Konuşmaların ardından önce Mardin DBP'ye, oradan Nusaybin'de GireMira'ya hareket etti analar.

Girêmira'dan Cizre'ye Yürüyenlere Saldırı

Nusaybin Girêmira'dan 2 Şubat sabahı Cizre'ye yürümek isteyen Botan yürüyüşçülerine polis gaz bombası ve tazyikli su ile saldırdı.

Cizre'ye yürümeye hazırlanan kitlenin ve mahallenin etrafını ablukaya alan devlet güçlerinin saldırısına halk da taşlarla karşılık verdi. Polis, mahalledeki taziye evine de baskın düzenledi. Gaz kapsülleri ve kullanılan yoğun gaz ile çok sayıda kişi yaralanırken, aralarında Gün TV çalışanları Ayşe Kara ve Eren Siverek'in de bulunduğu toplamda 150 kişi de gözaltına alındı. Evler basıldı, taziye evinin çatısına özel hareket timi konuşlandırıldı.

Destek için Nusaybin merkezden gelen kitlenin mahallere girişine ise izin verilmedi. Mahallere her tür giriş çıkışlar engellenirken, Halk Evi de polis ablukasında.

KUŞAK DEĞİL SINIF FARKI

Taylan Işık

UKH'nin faşist devletle uzlaşma arayışı içindeki kesiminin son dönemde en çok dile getirdiği argümanlarından biri, eğer uzlaşma olacaksa bunu kendi eski kuşaklarının yapabileceği, savaş içinde yetişmiş kuşakların uzlaşma anlayışına kapalı olduklarıdır.

Bunu ileri sürenler, devlete elini çabuk tutması gerektiğini söylüyor, kendilerinin devreden çıkacakları ortam olursa bu fırsatın, yani uzlaşma fırsatının bir daha ele geçmeyeceğini iddia ediyorlar. Elbette sonra bunun devlet tarafından bir "tehdit" olarak anlaşılması gerektiğini eklemeyi ihmal etmiyorlar.

Bugüne kadar çok defa dile getirilen bir iddiadır bu. Son örneği ise, UKH'nin açık alandaki tanınmış isimlerinden Hatip Dicle oldu.

Burjuva/faşist gazetelerin ağız birliği etmişçesine "Hatip Dicle Ağladı" başlığıyla yayınladıkları bir söyleşide şöyle diyor:

"Kimi Kürt siyasetçileri arasında 'Bizler müzakereye, diyaloga açık son nesiliz' gibi bir söz var. Boş bir söz değildir bu. Kast edilen ortak vatan duygusudur. Ben Amed'i sevdiğim kadar İstanbul'u da seviyorum. Akdeniz'de, Ege'deki o güzel doğayı görmeyi de özliyorum. Peki, hendeklerin ardındaki o çocuklarda böyle bir özlem var mıdır acaba? Bu ortak vatan duygusu çok önemlidir. O hendeklerde hayatını kaybeden çocukların hayat öykülerine bakılrsa hep aynıdır. İnanın bu çocukların neredeyse tamamı 90'lı yıllarda köyü yakılan, gözünün önünde evleri ateşe verilen çocuklardır. Devleti böyle tanımıştır."

Öncelikle şunun altını çizelim: Kürdistan'da çok sert bir savaş sürüyor. Bu savaşta, oğullarını, kızlarını, çocuklarını kaybeden Kürt halkı büyük acılar çekiyor. Böylesi koşullarda insanın sinirlerinin zayıflaması, duygularına yenik düşmesi son derece insani bir durumdur ve dolayısıyla Hatip Dicle'nin bu "duygusal" anını böyle değerlendirmeli.

Ancak burjuva/faşist basının bu durumu bile kullanması karşımızdaki düşmanın ne kadar alçak, acımasız ve kıyıcı olduğunu bir kez daha göstermiş oluyor. Yeri gelmişken "Parlamento" denen ahırda Kürt halkı adına konuşan bazı HDP'li vekillerin de düşmana böyle kullanabileceği kozlar verdiklerini hatırlatalım.

Şimdi şu "nesil" yani kuşak meselesine gelebiliriz. Elbette yaş itibarıyla H.Dicle ile bugün YPS'yi yaşama geçiren savaşçı gençler arasında "kuşak" farkı var. Başka türlü olması da mümkün değil. Ama H.Dicle dahil, "kimi Kürt siyasetçiler" in kastetikleri bu değil. Onların kastettiği dönün devrimcileri ile bugünün devrimcileri arasında bir düşünce farklılığı, mücadeleye bakış farklılığı olduğudur.

Bu bakış farklılığı var ve bunun nedeni "kuşak" değil ama sınıf farkıdır. Bugün Kürdistan'da faşist devlete karşı ölümlüne bir savaş yürüten gençlik ve Kürt halkı, dünkülerden farklı olarak ağırlıklı yoksul Kürt sınıflarından geliyorlar.

Onlar devleti evlerini ateşe veren, anne-babalarını katleden, köylerini, tarlalarını yakan, anne babalarını göç etmeye zorlayan bir makine olarak tanımışlar ve yanlış tanımamışlar. Onlar Ege'deki, Akdeniz'deki doğayı özleseler de gidip göremezler. Savaş yüzünden neden yoksulluktan. Dolayısıyla Kürdistan gençliği sadece faşist devletin teröründen, neden olduğu büyük acılardan değil, devletin kendisinden ve koruduğu sömürücü sistemden de kurtulmak istiyorlar.

Kararlılıkları buradan ileri geliyor. Yoksul Kürt halkı ve onun evlatları faşist devlete karşı savaşta büyük bir kararlılık içinde. Bunu her günkü açıklamalarından da görmek, anlamak mümkün. H.Dicle de bu kararlılığı muhabirin bir sorusuna verdiği yanıtta şöyle ifade ediyor:

"İnanın bu ortamda randevu girişiminde bulunsak ne kendileri (devleti kast ediyor b.n.) 'buyurun, gelin' diyebilir, ne de biz Kürt toplumunun bize göstereceği tepkiyi göze alarak böyle bir talepte bulunabiliriz. Düşünün, Diyarbakır'da yasaklı alanların dışında dahi top mermilerinden insanlar ölüyor. Cizre, bir çukurum içindeki çanak gibi etrafı tanklarla sarılmış, top ateşlerine tutuluyor. Böyle bir ortamda görüşmeye gidersek, 'Siz bizi nasıl temsil ediyorsunuz' derler."

Öyle anlaşılıyor, Kürt halkı faşist devletle uzlaşmaya karşı ve sonuna kadar savaşta kararlı. H.Dicle bu kararlılığı dile getireceğine, Kürt halkından duyduğu korku nedeniyle hükümetle, devletle "görüşme" girişiminde bulunmadığını anlatmaya çalışıyor. Uzlaşma politikasının kişiyi getirdiği noktayı okur şimdi daha iyi görebiliyor mu?

Ama daha beter sözler var. Uzun da olsa uzlaşma politikasının kişiyi götürdüğü yeri göstermesi açısından aktarmakta yarar görüyoruz, şöyle:

"Açık söyleyeyim. Bildiğimiz için söylüyorum bunu. Şu anda dağlarda yaklaşık iki metre kar var. Ve gerilla hareket halinde değil. Sayıları nedir; biz de bilemiyoruz. Devletin istihbaratına göre dağlarda olan binlerce insandan bahsediliyor. Karlar erimedim, yani nisan sonuna kadar bu savaşa dur diyemsek çok daha fazla alanı kapayan, hatta metropollerine de içine alan bir şiddet dalgasıyla karşı karşıya kalabiliriz. Bunu dediğimizde, Kürt siyasetçi olduğumuz için, tehdit gibi algılanabiliyor. Hayır, amacımız tehdit değil, feryat ediyoruz. Feryat ediyoruz! Bu tehlike önümüzde."

Öyle. Kır gerillası şu an devreye girmemiştir. Hareket halinde olursa İHA'lara yakanlar, imha edilme gibi durumlar nedeniyle gerilla kıpırdamamıştır, olduğu yerdedir. Şu iki üç ay, karların erimesini bekliyorlar. Dolayısıyla bu bir tehlikedir."

Kimin için bir tehlike sözkonusu? Koşulların gerilla için uygun olması H.Dicle için neden "endişe" kaynağı oluyor? Karlar eriyince gerilla eyleme geçecek diye H.Dicle tehlike çanları çalıyor! Çatışmaların trmanması endişesi mi? "Savaşın önünün alınmaması" tehlikesi mi? Ama zaten faşist devlet olanca gücüyle saldırıyor. Karlar eridiğinde trmanacak olan devrimci savaş olacak oysa, açık değil mi?

Yazık!

Bu, uzlaşma politikasının kişiyi nerelere sürükleyebileceğinin trajik bir örneğidir.

Sorun "kuşak-nesil" farkı değil sınıf farkıdır. Orta sınıflar/küçük burjuvazinin üst katmanları Kürt halkının özgürlük savaşının belli bir noktaya getirilmesinde önemli bir rol oynadılar. Ama şimdi Kürt halkının özgürlük savaşı gerçek sahiplerinin, Kürt halkının ve diğer ulusal topluluk halklarının yoksul kesimlerinin ellerine geçiyor.

Birinci kesim, hareketin ortaya çıkmasında ve bugünlere gelmesinde rol oynadı diye sürece bir uzlaşmayla bitirme hakkını da kendilerinde görüyor. Savaşın ağır yükünü, faturasını her zaman omuzlarında hissetmiş olan Kürdistan'ın yoksul sınıfları ise sonuna kadar, zafere kadar gitme kararlılıklarında. Kürdistan'ın yoksul halkları ve onların gençliği zafere inanıyorlar, umut dolular ve düşmanla uzlaşmaz bir anlayışa, bilince sahipler. Onlar, bu büyük acılardan gerçek kurtuluşun faşist devletle, hükümetle; hepsini şahsında somutlamış RTE ile uzlaşmaktan değil, ama faşist devletin tüm kurumlarıyla yerle bir edilmesinden geçtiğini savaşın içinde öğreniyorlar; öğrenmişler.

Onun için H.Dicle'ler halktan görecekları tepkiden duydukları korku nedeniyle hükümetle görüşme talebinde bulunmuyorlar.

Sürmekte olan büyük savaşın devrimin hangi sınıflara dayandığını ve bunların nasıl bir kararlılık içinde olduklarını anlamak isteyenler YPS'nin açıklamalarına baksınlar!

Cizre'de Yaralıları Almaya Gidenler Tarandı

Cizre'de polis tarafından vurulan ve AİHM'in tedbir kararına rağmen 2 gündür mahalleden alınmasına izin verilmeden Serhat Altun da yaşamını yitirdi. Serhan Altun, 15 Ocak günü vurulmuş ve yaralı halde bekletilen Hüseyin Paksoy'la aynı kaderi paylaştı.

Yaralı Serhan Altun'un hayatını kaybettiği mahallede 6 kişinin de yaralı olduğu haberi üzerine, 20 Ocak günü yaralıları alabilmek için, aralarında HDP Şırnak Milletvekili Faysal Sarıyıldız ve Cizre Belediye eş başkanlarının da bulunduğu

Bodrum Katında Yaşam Savaşı

Sosyal medyada adı "vahşet bodrumu" oldu... 23 Ocak günü Cizre'de yaşanan yoğun top atışlarından kaçanların, yaralıları da taşıdıkları 3 katlı bir evden bahsediyoruz. Aralarında yaralıların da olduğu 29 kişinin, ardı ardına ölüm haberlerinin geldiği evden... AİHM'in topu AYM'ye attığı, AYM'nin "içeride yaralı var mı yok mu bilmiyoruz" dediği, Akit paçavrasının "PKK karargahı" dediği, bakanların bomba seslerini telefonda dinledikleri, ailelerinin, yakınlarının ve kendine "insanın" diyen herkesin yüreğinin attığı Cudi Mahallesi Caferi Sadık Caddesi 5 numaralı evin bodrumundan...

Aralarında Azadiya Welat Gazetesini Yazı İşleri Müdürü Rohat Aktaş ve DBP Parti Meclisi üyesi Mehmet Yavuzel'in de olduğu bodruma AİHM'in tedbir kararına rağmen hastaneye götürülemeyen yaralı üniversite öğrencisi Cihan Karaman da taşındı, ancak kısa süre sonra hayatını kaybetti.

Kalan 28 kişi yaralıların yaralarını ellerindeki malzemelerle tedavi etmeye çalışırken, Cihan'ın ardından 2 yaralı daha o gün hayatını kaybetti. Hiçbir sağlık malzemesinin bulunmadığı binada top atışlarından korunmak için bodruma inenlerden 7. gün geldi ilk fotoğraflar ve isim listesi. O zamana dek yardım isteklerini ya da yaralıların durumları ağırbaşlanları, hayatlarını kaybedenleri Mehmet Yavuzel, milletvekili Faysal Sarıyıldız'a iletti; tüm dünya bu bodrumda yaşananları Mehmet Sarıyel ve Faysal Sarıyıldız üzerinden öğrendi.

Yaralıların kanamalarının yastıklardan çıkarılan pamuklarla durdurulmaya çalışıldığı, su bulabilmek için dışarı çıkmak isteyen birinin elinden vurulduğunu, yaralıların yaralarının, ölenlerin bedenlerinin kokmaya başladığını, içecek su bulmak için su borularının kırılarak içlerinde biriken suyun içildiği, 13 yaşındaki "su" diye inleyen kız çocuğuna iç kanama yüzünden su verilemediği haberlerini hep sosyal medyadan takip ettik.

25 Ocak günü yaralıların sığındığı binanın 2. ve 1. katları yıkıldı. Milletvekilleri, sağlık örgütleri, sivil toplum kuruluşları eve ulaşabilmek için, bir sağlık koridoru açılması için günler boyu çaba harcadı. Cizre Belediyesinin gönderdiği ambulanslar ise her defasında ateş açılıp, havan topları atılarak engellendi. Kaymakamlık, valilik, meclis... Hiç birisi, yapılan hiç bir şey bu bodrumda verilen

yüzlerce kişi yaralıları ve cenazeleri almak için Cudi Mahallesi'ne doğru yola çıktı.

Cenaze ve yaralıları arak Nusaybin Caddesi'ne gelen kitle, bu sırada zirhlı araçlardan taranmaya başlandı. Burada kitleden çok sayıda kişi yaralanırken, kitle çevredeki evlere çekildi.

Mahalleye çağrılan ambulans da tarandığı için tekrar ayrılmak zorunda kaldı. Kitleyi takip eden İMC TV kameramanı Refik Tekin de yaralananlar arasında.

Mahalleden alınan Serhat Altun, Ahmet Tunç ve Mehmet Kaplan'ın cenazeleri kitlenin tarandığı bölgede sokakta kalırken, kitlenin sığındığı evler taranmaya başlandı. Onlarca kişi ateş altındaki evlerde mahsur kalmış durumda.

Cizre Halk Meclis'i'nden Mehmet Tunç canlı yayım yapan bir televizyon kanalına bağlanarak acil eylem çağrısında bulundu.

Mehmet Tunç olayları anlatarak, her an yeni ölümlerin yaşanabileceği uyarısında bulundu, herkesi ablukalar ve yasaklara karşı tutum almaya çağırdı. "Ölümleri için değil, dirileri için yardım gerektiğini ve ölümlerine artık kendilerinin sahip çıkacaklarını" anlattı.

yaşam savaşına ve vahşi saldırıya engel olamadı. Devlet, tankı, topu, özel kuvvetleriyle, bir evi kuşatmış, yaralı ve ölümlere saldırıyor... Ne içeride yaşananlar, ne bizlerin tanık oldukları, hissedilen öfke, çözümsüzlük sözcüklerle anlatılacak gibi değil.

Devletin hemen her kurumuna yaralıları için ambulans çağrılması gerektiği bildirildiği, evin adresinin açıklanmış olmasına rağmen, eve yönelik top atışları sürdü, ambulansların eve yaklaşmasına izin verilmedi, ateş kesilmedi, yaralıların ambulanslara taşınmasına da izin verilmedi.

Evde bulunan 24 yaralı için AİHM başvurusu yapıldı, tedbir kararı istendi. Ancak aylardır süren bu saldırılara karşı bugüne kadar hiç sesini çıkarmamış, son 1 haftada yaralıları için utanma belasına tedbir kararı başvurularına olumlu cevap veren AİHM, bu olayda topu Türk yarısına attı. AİHM yaralıları için "Anayasa Mahkemesine başvurun" cevabı verdi. Aynı gün Nusret Bayer'in ölüm haberi geldi. Böylece o bodrumda hayatını kaybedenlerin sayısı 5 oldu.

Öğleden sonra ambulansların geçişine izin verileceği ve yaralıların alınabileceği haberleri geldi. Belediyeye ait ambulanslar yaralıların sığındığı eve doğru yola çıktı. Ancak mahalleye yaklaşmadan ambulanslar engellendi ve zirhlı araçlar eşliğinde Konak Mahallesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Evin etrafı zirhlı araçlarla çevrildi, yoğun top atışı devam etti.

HDP Şırnak Milletvekili Faysal Sarıyıldız, yaralıların yanındakiyle yaptığı son görüşmede söylediği "Ev saldırı altında. Şimdi 5 cenaze var. Eğer daha fazla cenaze çıkarsa bilin ki infazdır" sözünü paylaştı sosyal medyada. Ve kısa süre sonra saldırılar nedeniyle bodruma inen merdiven çöktü. Yıkılan molozlar nedeniyle bodrumun kapısı da açılmaz hale geldi.

Cizre Halk Meclisi Eşbaşkanı Mehmet Tunç telefonda bilgi vermeyi sürdürdü; askeri zirhlı araçların binaya 10 metre civarında yaklaştığını ve aynı zamanda eve yoğun havan atışları yapıldı.

diğini söyledi. Merdivenlerin yıkılmasından dolayı kendisinin de yaralıların bulunduğu bodruma artık giremediğini ancak seslenerek içeriden haber alınabileceğini belirten Tunç, "Ev havan topları ile vuruluyor. Hiç kimse artık ne içeri girebiliyor ne dışarı çıkabiliyor. Ölümü bekliyoruz. Ev tamamen havan topları ile yıkılmaya çalışılıyor. Bodrumun kapısı artık açılmıyor. Arkadaşlar molozları kaldırılabirise kapıyı açacaklar. Ama kapı açılmıyor. Yaralıları artık hiçbir bilgim yok. Ben de 2'inci kattayım. 6 gündür bütün insanlığa sesleniyorduk. Bu bodrumun altında AKP hükümeti kalacak. Yazıklar olsun diyoruz. Hala buraya ambulans gelmiyor. Burada insanlar bodrum katında yavaş yavaş yaşamalarını yitiriyorlar. En azından 2 saatliğine bir ateşkesin oluşması lazım. Bütün halkın bu vahşete sessiz kalmaması için ayağa kalkması gerekiyor. Bu bodrumla birlikte insanlık da çökecektir. Yarım saatliğine de olsa bir ateşkesin oluşması gerekiyor. İçerideki insanların yaşayıp yaşamadığını görmek için o molozları kaldırmamız gerekiyor" dedi. Bu arada yaralıları zirhlı araçlardan "teslim olun" çağrılarını yapılımaya başlandı.

25 Ocak:

Saldırlara karşı Cizre'ye yürümek isteyen Uludere (Roboski) halkının önu Uludere-Şırnak yol ayrımında kesildi. Yolu trafiğe kapatan kitle basın açıklamayı yaptı.

25 Ocak:

Amed'de Tabip Odası ve Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) şubeleri ve Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Sağlık Meclisi ile Mezopotamya Toplum ve Sağlık Derneği, Cizre'deki bodrumda mahsur kalan yaralıları için acil çağrı yaptı. Sağlık emekçileri, acil olarak yaşam koridorunun oluşmasına imkan verilmesini, gönüllü sağlıkçılar olarak yaralıları müdahale için gitmek istediklerini söyledi.

İstanbul'da Çapa Tıp Fakültesi'nde toplanan sağlık emekçileri de basın açıklaması yaptı ve "İnsanlığımız için koordinatımız Cizre Cudi Mahallesi, Caferi Sadık Sokak No: 5'tir" dedi.

Ankara'da da Sağlık Bakanlığı önünde eylem yapıldı.

Bodrumdaki yaralıları ertesi güne kadar yeni bir haber alınmadı. 26 Ocak günü devlet "112'ye herhangi bir yardım çağrısı yapılmamıştır", "yaralıları ambulansa kendileri gelin" açıklamaları yaparken, 6. kişi de hayatını kaybetti. Belediyeye ait ambulansların mahalleye girmeye çalıştığı her denemede evi ablukaya almış olan zirhlı araçlar tarafından mahalleye dönük ateş açılarak, çatışma yaşandığı süsü verilip ambulansların eve yanaşması engelleniyor.

Ankara'da HDP milletvekilleri de yaralıların alınması talebiyle 27 Ocak günü İçişleri Bakanlığında açlık grevine

Sultan Irmak

başladı. Açlık grevine başlayan HDP Grup Başkanvekili İdris Baluken, HDP milletvekilleri Osman Baydemir ve Meral Daniş Beştaş'ın telefon bağlantıları kesildi ve basına ulaşmaları engellendi.

Tedbir kararı için AİHM'e başvuran avukatlar da aldıkları "Anayasa Mahkemesi'ne başvuru" yanıtı üzerine Anayasa Mahkemesi'ne başvurdular. AYM de, avukatların beyanı yeterli görmeyerek, "binada bulunanların kimlik bilgisi" için Cizre Kaymakamlığı'ndan bilgi istedi. Kaymakamlığın vereceği bilgilere göre kararını açıklayacak olan AYM'nin bu kararını skandal olarak nitelendiren hukukçular, "bunun operasyonların sürmesi için zaman tanıma" olduğunu söylüyor.

29 Ocak akşamı içeride bulunan 15'i ağır yaralı 24 kişinin isimleri netleşti, fotoğrafları ulaştı basına. Yaralılar Mahmut Yavuzel, Feride Yıldız, Ferhat Saltık, Ali Fırat Kalkan, Mustafa Vartiyak, Tahir Çiçek, Rıdvan Ekinci, Dersim Aksay, İslam Balikesir, Serdar Pişkin, Ferhat Karaduman, Sultan Irmak, Sercan Uğur, Rohat Aktaş, Fehmi Dinç.

Saldırıdan kurtulan 9 kişi ise Hacer Aslan, Gülistan Üstün, Sakine Şiray, Berjin Demirkaya, Ramazan İşi, Mahmut Duymak, Kasım Yana, Osman Gökhan, İzzet Gündüz...

Avukatlar da, AYM'ye yapılan tedbir başvurusunu "Tamamının yaralı olup olmadığına, silahlı olup olmadıklarına ve hangi adreste bulduklarına ilişkin belirsizliği" gerekçeleriyle reddetmesi üzerine yeniden AİHM'e başvuru yaptı.

Yaralılarından Mehmet Yavuzel'in annesi, "Bıraksalar yönümü dağılara verip yine de kendimi Cizre'ye ulaştır çocuklarımı sarılırım. Mermileri dahi beni durduramaz." diyordu.

Ve şaşırtıcı olmayan gelişme. 29 yaralının sığındığı binayı 8 gündür bombalayan, yaralıların alınmasına izin vermeyen faşist devlet, 8 gün boyunca 6 kişinin ölümünü izledi. 30 Ocak günü, nihayet sabah saatlerinde bodrumda sıkışan insanlardan "sağlıklıların yaralıları" 700 metre ötede sokak başında bekleyecek ambulanslara taşınmasına "izin veren" devlet, insanlar henüz binadan çıkmadan top atışına başladılar. Binanın bir duvarının daha yıkılmasının ardından özel hareketin operasyonu başladı. Binadaki yaralı çocuklardan Sultan Irmak hayatını kaybetti.

Günlerdir yaralıları çıkarmak için yapılan girişimlerin ardından sabah saatlerinde varılan uzlaşma üzerine Şırnak Belediyesi'ne ait bir ambulans ve gönüllü sağlık görevlileri yaralıları alacakları Dörtüyoğa doğru yola çıktı, ancak yine ev ve çevresine top atışları başladı. 4 gündür içecek suları dahi bulunmayan yaralılar evden dışarı çıkarılmadı.

Ve özel hareket polisleri ile askerlerin operasyonu başladı. Binaya baskın düzenleyen timlerin saldırısı üzerine yaralılarından Sultan Irmak yaşamını yitirdi. Sultan Irmak gündürdür su istiyor, ancak iç kanaması olduğundan dolayı su verilemiyordu.

Akşam saatlerinde TTB ve SES'in oluşturduğu, 14 sağlıklıdan oluşan bir heyet yola çıktı "bodrum"a gidebilmek için. 9 hekim, 4 hemşire ve 1 ambulans şoföründen oluşan sağlık emekçileri, sabah saatlerinde İdil girişinde durduruldu, "valilik emriyle giriş çıkışlar yasak" denildi.

Valilik "10 defa ambulans gönderdik yaralıları çıkıp gelsin diye, gelmediler" diyordu. Ambulanslar mahalleye yaklaştığı anda, yaralılar bodrumdan çıkmaya çalıştıkları anda tanklardan top atışları başlamıştı gibi, "buyrun geçin" diyorlardı; evin duvarları bodrumun üzerine yığılmış, girişi kapatmamış gibi...

Ve Cizreli analar, çocuklarını ölüleri ve dirileriyle birlikte alabilmek için beyaz bayrakları ile "bodrum"a yürümeye başladılar.

Daha önce de beyaz bayrakları, beyaz tülentleri ile yürüten anaların, yaşlı ve çocukların taranmasına sahne olmuştu bu topraklar.

Yaralıların bulunduğu sokağın açıldığı Nusaybin Caddesi'ne ulaşan 11 kadınların etrafı zırhlı araçlar ve özel hareket polisleri tarafından çevrildi. Kadınlar gözaltına alınarak polis ablukasında Cizre Emniyet Müdürlüğü'ne yürütülmeye başlandı.

Evet, hiç bir şey olmasa bile, sizin bu vahşet düzeninizi yıkacak olan anaların öfkesidir...

Hakkında AİHM Kararı Olan Cihan Karaman Da Hayatını Kaybetti

22 Ocak Cuma günü Cizre'de Özel hareket polislerinin açtığı ateşle göğsünden vurulan üniversite öğrencisi Cihan Kahraman, ambulansla hastaneye kaldırılmak istenmiş, bu sırada yapılan top atışları ile ambulansa ulaşması engellenmişti.

Hastaneye kaldırılması için AİHM tarafından tedbir kararı alınan üniversite öğrencisi Cihan Karaman, Cumartesi sabahı aynı mahallede bir eve top mermisi isabet etmesi sonucu yaralanan 10 kişinin yanına götürüldü ve hastaneye kaldırılmayı bekledi

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM) hastaneye kaldırılması için tedbir kararı aldığı Cihan Karaman 23 Ocak günü hayatını kaybetti. Karaman'ın cenazesi, Cudi Mahallesi'nde "vahşet bodrumu"nda alınmayı bekliyor.

Cihan Karaman, AİHM'in aldığı beşinci tedbir kararı idi. Daha önce de haklarında tedbir kararı alınan Hüseyin Paksoy, Serhat Altun hayatını kaybetmişti. Orhan Tunç'a dair de bir haber alınmamıştı.

Gönüllü Sağlıkçılardan Açıklama

Basına ve Kamuoyuna

Cizre'de bir bodrum katında sıkışıp kalmış ve sağlık yardımına erişemeyen, son 24 saatir hiçbir şekilde haber alınmayan yaralıların olduğu alandan çıkarılıp, hastaneye ulaştırılması için yola çıkan gönüllü sağlık ekibi olarak,

Dokuz hekim, 4 sağlık personeli 1 ambulans şoföründen oluşan sağlık heyetimiz 31.01.2016 tarihinde sabah 08 civarında, Şırnak'ın İdil ilçesine 10 km kala askeri kontrol noktasında durdurulduk. Kimlik bilgilerimiz ve araç plakalarımıza yönelik ilgilerinden, bizi beklediklerini belli eden kolluk kuvvetleri, kimlik kartlarımıza el koyup yarım saat bekllettikten sonra, İdil girişinin o an itibarı ile tüm sivil geçişlerine kapatıldığını sözlü olarak iletiler. Biz yasağın ne zaman konulduğunu sorduğumuzda aldığımız cevap, "hemen şu an" şeklinde ve gayri ciddi bir cevaptı. Yaklaşık bir saat boyunca bekledik. Birkaç defa yaptığımız girişimlerimizde yine bize izin verilmedi. Bu bekleme sırasında başka sivil araç geçişlerine izin verilmesi üzerine, geçmek için tekrar girişimde bulduk ancak tekrar geçişler kapatıldı. Devamında biz sağlık heyetine, sağlık emekçilerine yönelik merkezi bir karar olduğu, sözlü olarak ifade edildi. Yaşa dair bir karar var ise yazılı olarak görmek istediğimizde de bir cevap bulamadık.

İdil'de engellenmemizin üzerine Midyat'a döndük. Yaptığımız görüşmeler sonucu Nusaybin üzerinden Cizre'ye gitmeye karar verdik. Midyat'tan Nusaybin'e giden yolda, Midyat çıkışındaki bir akaryakıt istasyonunda polis tarafından durdurulduk. Polis memurları, bizi engellemek için burada olduklarını ifade etti ve araçlarımızı arayacaklarını söyledi. Arama emri istememiz üzerine, Nusaybin'e eyleme giden kişilerin engelleneneğine dair daha önce yazılmış, genel bir belge gösterildi bize. Bizler herhangi bir eyleme gitmeyeceğimizi, eylemci olmadığımızı, sağlık çalışanları olduğumuzu, uluslararası hukuk çerçevesinde ihtiyacı olan insanlara sağlık hizmetini ulaştırmak için Cizre'ye gitmek istediğimizi ifade ettik. Ancak tamamıyla gönüllü sağlık ekibimizin engellenmesi için oluşturulduğu anlaşılan kontrol noktasından geçişimize izin verilmedi. Araçlarımız kontrol edildi, kimliklerimiz kontrol edildi. Nusaybin'e geçişimize izin verilmedi. Mardin veya Batman yönü dışında Midyat'tan çıkışımıza izin verilmeyeceği ifade edildi. Bunun üzerine bizler de tutanak tutarak noktadan uzaklaştık.

Uluslararası insancıl hukuk olarak bilinen, 1949 ve 1977 Cenevre sözleşmeleri ve ek protokollerinin bize yüklediği sorumluluklarımızı yerine getirebilmemiz için bize tanıdığı haklar, insan hakları ve tıbbi etikten kaynaklı haklarımız çerçevesinde, çatışma alanına girmemiz önündeki engellerin kaldırılması için, yetkililerin yolunuzu açması için acil çağrıda bulunuyoruz. Ayrıca Uluslararası Kızılhaç ve Kızılay Federasyonu başta olmak üzere, ulusal ve uluslararası sağlık kuruluşlarını, bu sorumluluğu paylaşmaya davet ediyoruz.

Gönüllü sağlık heyetinin üyeleri olarak, sağlık koridoru açılana ve yaralıların hastanelere ulaştırılana kadar, bu yollardaki girişimlerimize devam edeceğimizi, Cizre yolunda olacağımızı kamuoyuna saygıyla belirtiriz.

Yaşam Hakkı İçin Sağlık Koridoru Gönüllü Sağlık Heyeti

Yaralı Helin'i Almaya Giden Kadınlara Saldırı

Devletin saldırılarının sürdüğü Cizre mahallelerinde, tanklardan yapılan top atışları sabah saatlerinde artarak devam etti. Mahalle bir yandan zırhlı araçlardan açılan ateşle taranırken bir yandan da tanklardan yoğun top atışları sürdü.

Sabah saatlerinde zırhlı araçların saldırısı sonucu 20 yaşındaki Helin Öncü yaralandı. Saldırının yoğunluğu nedeniyle hastaneye kaldırılmayan Helin'e bir evde ilk müdahale yapıldı, mahalleye ambulans sokulmadı.

Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD) avukatları, Helin Öncü için AİHM'e başvuru yaptı. AİHM Helin için tedbir kararı verince, 4 kadın kaymakamlığa haber vererek, Helin'i alabilmek için Cudi Mahallesi'ne gitti. Asya Yüksel'in de arasında bulunduğu 4 kadın Helin'i alarak mahalleden çıkmak istediklerinde polis ateş açtı.

Saldırıdan yara almadan kurtulan 3 kadın, ilerleyen saatlerde halk tarafından mahsur kaldıkları yerden çıkartıldı, Helin Öncü de ambulansla hastaneye kaldırıldı. Şırnak Devlet Hastanesi'ne getirilen Helin'in hayati tehlikesi yok ve bilinci açık.

LENİNİST ŞIARLARIN YÜKSELİŞİ

Umut Çakır

Bütün yolların Roma'ya çıkması gibi, dev adımlarıyla ilerleyerek en temel sorunlarını gündemleştiren devrim, bu sorunların biricik çözümünü sunan leninist şiarları, herkesin kafasını çevirdiği ve izlediği çıkış tabelasına dönüştürüyor. Çünkü o şiarlar, bir partinin arzu ve niyetlerini değil, toplumsal bir devrimin yüzleşmekten kaçınmayacağı en temel ve kritik sorunların çözüm yollarını içeriyor.

90'lara mı yoksa 70'lere mi döndük tartışmaları arasında, Cizre ve Sur'lara birlikte peyeni ve daha ileri döneme girildiği yavaş yavaş zihinlere kazınıyor. Devrimci sınıfların saflarında kökleşen bu yeni durum algısının izlerini bulmak isteyen, şu günlerde uzlaşmacı ve en perpaye oportünizmin yayınlarına bakabilir. Bu tayfa şimdi, şurda burda, kimi zaman hak (ıvır-zıvır) mücadelesine, kimi zaman sarayın geriletilmesi gibi ucube hedeflere iliştilmiş biçimde de olsa, iktidarın fethinden bahsetmeye başladılar.

Ömürleri, devrimci kitleler arasında uyanan ateşli fikirleri en geri noktalara çekmeye adanmış bu politik çevreler, ilişki içinde oldukları geniş yığınlarda mayalanan, iktidarın zor yoluyla fethine şöyle bir değinmeden politika yapılamadığını anlamış görünüyorlar. Fakat dikkat! Sık sık şöyle ifadelerle yer veriyorlar: "faşist iktidarın yıkılması veya geriletilmesi..." Bu türden söylemlerin nereye vardığını artık çok iyi biliyoruz. Korkunç bedellerle cesareti sınırsız bir savaşıma giren halkları, zora giren egemen sınıfın ilk uzlaşma girişiminde, "kısmi kazanım", "kısmi kazanım" vaveylaları arasında durdurmaya hazır olduklarını ilan etmekte bir.

Devrimci yığınların içinde giderek berraklaşan iktidarın zor yoluyla fethi ve yıkımı sorunu, şimdi bir kan deryasından geçen iç savaşın kazandırdığı en değerli ve en yüksek görevdir. Durgunlukla ya da parlamenter hayallerle geçen yıllardan çok daha yoğun yaşanan olaylar sayesinde devrim, her seferinde daha yüksek bir görevin gündemleşmesini sağlıyor; dahası, bu görevlerin çözümünü neredeyse sessizce - gerekli güçlerin birikimini hazırlıyor. Son birkaç ayda yaşananlara bakılırsa, bu olgu daha açık hale gelir.

1 Haziran seçim sonuçlarından başı dönenlerin, parlamenter yol dışında kalanları "silik bir gölge" ilan etmelerinin üzerinden, şunun şurasında birkaç ay geçti; ama silik gölge haline gelenler, tüm o parlamenter gövdeleriyle uzlaşmacılar oldu. Ne halk onları dinledi, ne de devrim. Hiçbir işe yaramayan parlamenter kimlikleriyle kent savaşının orta yerinde kaybolup gittiler. Kibir ve kurumla şişen parlamenter hayaller balonu öyle bir gürlütle patladı ki, bu ham halat atıp tutmaların üzerinin bir kürekle örtüldüğü telaş bıraktı geride.

Daha 10 Ekim akşamı yüzbinlerle yürüyen Amed gençliği "Devrim Zamanı" pankartı taşıyordu: kurtuluşun parlamentodan değil, bir ayaklanmadan geçtiğine işaret ediyordu. Nafile, seçim biter bitmez Kürt halkı zaman kaybetmedi ve Gezi'nin muhteşem Haziran günlerinde sürekli cevabı aranan o soruya çözümünü de beraberinde taşıdı: Bir ayaklanma olacaksa, silahlı biçimlerde gelişecek, halkın devrimci ordulaşmasına dayanacaktır. Haziran'dan bu yana geçen 2 yıl boşuna yaşanmamıştı; devrimin en temel sorunlarından birini, daha yüksek bir görevi çözüme ulaştıracak güçleri sessizce -evet sessizce, perdenin ardında; çünkü tüm o dönem boyunca perdenin önünde uzlaşma çağrıcıları vardı- biriktirmişti.

Ulaşılan yeni düzeyde devrim öyle hızla olgunlaşmaya başladı ki, leninistlerin dile getirdiği şiarlar, neredeyse sıra sıra halkların gündemine taşındılar. Küteller bu şiarları Leninist Partiden ve onun propaganda gücünden değil ama bizzat olaylar içinde pratik yollarından öğreniyorlar.

Kürt halkı, ilan ettiği özyönetimleri, kimseye sorma gereği duymadı. Ve leninist bir şiar olan Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını fiilen kullanmaya girişti. Egemen tekelci sermaye, Kürt halkı kendi kaderini tayin etmeye kalktığında, ezen ulustan milyonların şovenist bir histeri dalgasıyla sokakları dolduracağını sanmıştı, onyıllar boyu eğitim, propaganda ve tüm devlet organlarıyla ezen ulusu bu güne hazırlamışlardı; fakat emekçilerin UKKTH karşısındaki bu umursamaz tutumu, egemenlerde önüne geçilmez bir korku uyandırdı. Denebilir ki, "Türkiye'nin sessizliği" asıl olarak karşı-devrim saflarında şok etkisi yarattı.

Öte yandan, Kürt halkının özgürlük ateşiyle devrimin olgunlaşması o denli hızlandı ki, bu hıza yetişmekte zorlanan Türkiye halklarının geride kalması, Kürdistan devrimi açısından ciddi bir sorun haline geldi. Bu sessizliğe duyulan soylu öfke, kelimenin tam anlamıyla şu olguya işaret ediyor: Birleşik devrimin zorunluluğu ve kaçınılmazlığı, devrimci yığınların bilinçlerine kazınmıştır; ezilen ulusta öfke ve endişeyle, ezen ulus emekçilerinde utanç ve güçsüzlük duygusuyla. Bu derin duygular eşliğinde kazanılan bilinç, kolay silinmez ve gereği mutlaka yerine getirilir. Birleşik devrim leninist şiarı, kendini böyle kabul ettirdi.

Bu arada geçerken, tekelci basının faşist karakteri üzerine hiç bir kuşkuya yer bırakmayan olaylar sayesinde, daha ikincil planda görülse de, devrimci yığınları tutarlı bir devrimci tutuma taşıyan, uzun süre yalnızca Leninist Partinin seslendirdiği politik sorunlar da çözümleniverdi. Faşist basına duyulan yakıcı öfke, sermayeyi en önemli kamuoyu yaratma organından yoksun bıraktı. Milyonlarca insan, gelişmeleri sosyal medyadan izlemeyi tercih etti.

Sırada hangi şiar var? Elbette Geçici Devrim Hükümeti Şiarıdır. Bir devrimci hükümetin zorunluluğu, merkezi bir devrimci otoritenin yaratılması ihtiyacı, iç savaşın en vahşi ve en çıplak görüntüleri eşliğinde gündeme düşüyor. Karşı-devrimin uyguladığı vahşet, tüm devrimci kitlelerde, merkezi bir otoriteye toplumsal bir taban sağlayan o "aciliyet" duygusunu uyandırıyor. Herkes aynı sorunun peşine düştüğünde, verilecek cevap merkezi bir çekim gücü yaratır. Kürt halkı bu soruyu daha şimdiden, en yakıcı biçimde, bebeklerini gömerken soruyor: "Kurşunu yiyoruz, peki ama ne için?" Bu sorunun kısa sürede yaygınlaşacağı, politik bir içerik kazanacağı ve bu soruya verilen cevaplar üzerinden yeni saflaşmaların yaşanacağı günler başlamıştır.

Devrimin çok hızlı adımlarla, leninist şiarları ve bunların işaret ettiği görevleri gündeme taşınması, Leninist Parti açısından tarihi fırsatlar yaratıyor: çünkü sorunun açığa çıktığı her yerde, o sorunun cevabını ve çözümünü geliştirecek güçler de yeterince birikmiş demektir. Öyleyse, cüret ve özgüvenle, en öne...

Diyanet, kible tespiti için astronomlardan eğitim almak üzere yurt dışına personel gönderecek...

Zaytung

Davet Edilmediği Halde Suriye Barış Masasına Oturmaya Kararlı Olan Türkiye İçin BM'den Ara Formül: Çocuk Masası...

Zaytung

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ GENÇLİĞİN MÜCADELE BİRLİĞİNİ SAĞLAMALİYİZ

Kürdistan'da ayaklanma sürüyor. Devlet, ayaklanmayı bastırmak için yaygın kitle katliamları gerçekleştiriyor. Görüntü, "soykırım" diye tabir edilebilecek türden. Katledilenler genellikle on beş yaş altı çocuklar ile elli yaş üstü kadın ve erkekler. Yani savaşın en savunmasız olanları. Dinci faşist iktidarın, henüz üç aylık Miray bebeği katledebilecek kadar alçaldığı bir iç savaşta bahsediyoruz.

Kürdistan gençliği, Dicle'nin suyuyla can verdiği havza boyunca; Sur, Cizre ve Silopi'de yoğunlaşan ayaklanmada da temel rolü oynuyor. Çeşitli adlarla ayaklanma müfrezeleri oluşturuyor, tüm güçleriyle sistematik savaş düzeni alıyor. Sonuç ikinci ayına giren abluka; tanklar, toplar, özel savaş güçleri ve bütün bunlara rağmen girilemeyen il ve ilçe merkezleri...

Devlet ve siyasi iktidar elindeki tüm zor araçlarını kullanarak uzun yılları alan sürdürmeye mecalinin kalmadığı deyim yerindeyse, belini kıran iç

savaşı kendi lehine çevirmek, dahası kazanmak istiyor. Burjuvazi için bu savaşın anlamı "ayakta kalma savaşı" olmalıdır. Ayaklanma düzeyine varmış bir iç savaşa daha uzun süre dayanamayacağını görüyor.

Şu aralar il ve ilçe merkezlerinin en merkezi caddelerini aşındıran tank paletleri, şehirleri aralıksız döven tank ve toplar, ağır makineli silahlar, zırhlılar devletin ve burjuvazinin gücünü değil, tarihte hiç olmadığı kadar güçsüz olduğunu gösteriyor. Bu nedenle, devlet ve siyasi iktidar, devrimin yıkıcı baskısı altında, "kırmızı görmüş boğa" misali kendisinden olmayan toplumun bütün kesimlerine saldırıyor. En hafif eleştiriye dahi tahammül edemeyecek kadar takatsız. Ama bütün bu saldırılar, istediği sonucu vermiyor, aksine daha güçlü, daha kararlı devrimci odaklar yaratıyor. Bir doğa yasasıdır, her etki karşısına yani tepkiye yol açar!

Kürdistan'daki katliamlar gençlikte ve toplumun diğer kesimlerinde

"yıkıcı bir tepkiye" yol açıyor. Bu derece yoğun ve şiddetli seyreden ayaklanmanın toplum üzerinde etki alanı da geniştir. Kürdistan'da süren ayaklanma ve katliamlar karşısında, Türkiyeli işçi ve öğrenci gençlik pratik sorumlulukları üzerine ciddi tartışmalar yürütüyor. Gençlik arasında pratiğin niteliğinin bu derece "kılı kırk yararcasına" tartışılması ve sorgulanması boşuna değil elbette. Çünkü özellikle Gezi ve 6-8 Ekim'den sonra "cızıl seslerin" hiçbir soruna çare olmadığı görüldü. Kürdis-

Kürdistan'la, Kürdistan gençliğiyle bulunulan her alanda, okulda, fakültede, fabrikada, sokakta devrimci eylemlerle mücadele birliği sağlanmalıdır!

tan ulusal sorununun çözümü de dahil kitlelerin özlem ve umutlarına ancak sonuna dek varılacak bir ayaklanma ile ulaşılacağı biliniyor. Kürdistan'da yaşanan bu güçlü ayaklanmaya Gezi ve 6-8 Ekim'i aşan bir sesle, onların iyice yıpratıldığı burjuva düzeni yerle bir eden, ancak böyleli düzeyde bir ayaklanmayla omuz verilmesi gerektiği anlaşıldı. Gençlikte somut olan işte budur: "Bir şeyler" yapma isteği ama bu "bir şeylerin" burjuva düzeni yerle bir etmek olması gerektiğidir.

Bu nedenle uzlaşmacı çağrılar gençlikte karşılık bulmuyor. İddiasız, amaçsız, kararlılıktan yoksun politikalar heyecan ve coşku yaratmıyor. İç savaşın bu derece şiddetli sürdüğü bir ortamda hedefinde 'burjuvazinin iktidarını paramparça etmek, yerine emeğin devrimci iktidarını kurmak olmayan hiçbir politika gençliği ateşleyemez, etrafında toplayıp harekete

Argeş Soran

geçiremez. Aksine burjuvazinin yoğun saldırıları karşısında "alttan alan" her politik duruş, gençliği harekete ve eylemlere uzaklaştırır, pasifleştirir.

Kürdistan'la, Kürdistan gençliğiyle bulunulan her alanda, okulda, fakültede, fabrikada, sokakta devrimci eylemlerle mücadele birliği sağlanmalıdır!

Bırakalım küçük burjuva sol, gençliği katliamlara karşı uzlaşmacı taleplerine kayıtsız kalmamakla, duyarsızlıkla ve pasifizmle suçlayadursun. Gençliğe güvenmelidir ve iktidar hedefiyle diğer tüm sorunların kesin çözümü için devrim ve iktidar hedefiyle Leninist Parti'nin bu yöndeki çağrısına cevap verecek, coşku ile eyleme katılacaktır. Katliamlara karşı Kürt halkının devrimci savaşına gençliğin vereceği "ses" in tınısı bundan aşağı olmayacaktır.

BÜYÜNCE İNSAN OLACAM

Okullar, eğitim sistemi, ders kitapları vs. bizi neye hazırlıyor hiç düşündünüz mü?

5-6 yaşlarından beri okullara gidiyoruz ve hayatımızın yarısından fazlası okullarda geçiyor. Toplumsal rolleri, cinsiyetçiliği, ilerde ne yapmamız gerektiğini küçük yaşlarda ezenlerin çıkarları doğrultusunda küçük yaşlardan itibaren almaya başlıyoruz. Bunun üzerine düşündüğümüz zaman çok net görebiliriz. O zaman gelin beraber düşünelim.

Ana sınıfındayken hep evcilik oynardık. Kız çocukları evde yemek yaparken, onların eşleri olan diğer erkek arkadaşlarımız araba sürerlerdi. Biz onlara yemek koyardık, çünkü biz ev hanımıydık. Ve varsa yoksa işimiz evdeki işleri yapmaktı.

Çok iyi hatırlarım 4.sınıf günlüğüme şunları yazmıştım; "annem olmasaydı kim bize yemek yapacaktı?" İşte daha o yaşlardan bu empoze edilmişti. Annem olmasaydı aklıktan ölecektik!!

Siz daha meslek anlamında hiç düşünmeden, aileniz sizin yerinize bu kararı vermiştir bile. Eğer ki aileden gelen bir meslek varsa o olmuştur. Ve yahut en revaçta, en para getirecek olan meslekleri çizerler önüne. Benim çocuğum tıp okuyacak, hukuk, mühendislik okuyacak. Ve bize küçüklüğümüzden beri bunu sunuyorlar. Bu, bizim bilinç altımıza yavaş yavaş işliyor. Yıllar yıllar geçiyor. Ve hep ne olmak istediğimizi soran insanlar çıkıyor karşımıza. "Büyüyünce ne olacın bakıyım" derdi etrafımızdakiler. Sahiden büyüen bir mesleğimizin olması şart mıydı? Sahiden büyüen neydi? Benim için büyüen demek sistemin bir çarkı olmak demek. Bu sistemin sömüreceği insanlara 1 kişi daha eklemek demek.

Nerede kalmıştım?

Evet büyüen ne olacaksın? Hep gözlerimiz parlak, çalışkan çocuk edasıyla doktor, öğretmen, mühendis dedik. Onlar da bizimle gurur duyarlardı.

Peki biz gerçekten o meslekleri mi istiyorduk? Biz gerçekten bize dayatılan o şeylerden mutlu oluyor muyduk? Bilmiyorum.

Hep çalıştık. Ne için çalıştığımızı bilmeden. Bize çizilen yolu biliyorduk ama kadınsan eğer işler daha zordu. Okul, okul, okul bizim için tek yoldu. Çünkü okumayan evlenirdi. Bunun başka yolu yok.

Önce ortaokul, lise, lisede sınavlara çalış çalış çalış, sonra üniversite, sonrası malum. Atanamayanlar ordusuna 1 kişi daha. Atanabilirsen az maaşla geçinmeye çalışmak. Eninde sonunda evlilik kaçınılmaz. Çünkü senin bir erkekle sevgili kalıp aynı evde yaşamın imkansız. Evlenmen şart. Adın çıkar sonra. Ondan sonra sizden kesinlikle çocuk beklenir. Sonrası malum. kendini çocuklarına, ev işlerine adayan, eşinin istediklerini yapmaya zorlanmış kadın profili.

Çok para kazanmak, iyi bir eş, iyi bir üniversite, iyi bir şehir, mutlu bir hayat. Herkesin hayalleri. Çok iyi bir doktor ol, çok para kazan derler. Peki hangi tarafta bu doktor? Ali İsmail'i tedavi etmeyen tarafta mı, yoksa Gezi Parkına gidip oradaki insanlara yardım eden bir doktor mu? Burası SÖYLENMEZZ!!

İyi bir avukat ol, çok para kazanırsın denir. Çok para için bir kadına tecavüz edenleri savunanlardan mı, yoksa gerçekleri söylemeye çalışan bir avukat mı? Burası SÖYLENMEZZ!!

İyi bir öğretmen ol denir. Öğrencileri yanlış bilgilendiren mi ya da onları terk eden yoksa onlara doğruyu öğretmeye çalışan bir öğretmen mi? Burası SÖYLENMEZZ!!

Sen çok çalış, bu ülkede parası olanlar rahat yoldan gitsin, ama sen çok çalış, meslek sahibi ol, sınavlardan başka bir şey düşünme. Etrafında katliamlar olur. GÖRME. Bombalar patlar Duyma. Katil sürüsü geçer bazı yerlerden KONUŞMA. Böylece öğrencileri kendi düşüncelerine göre biçimlendiriyor sistem. İlerde bu sistemin zenginleri lehine dönmesi için bizleri bu sistemin bir çarkı olamaya hazırlıyorlar.

Türkiye'de ağıktan katliam var. Evde yapılan infazlar, özel hareketçilerin sokakta öldürdüğü insanlar, her gün tecavüze uğrayıp katledilen kadınlar, haklarını aramak için sokağa çıkan insanların katledilmesi, her gün artan zamlar, işsizlik, krizler...

Evet bütün bunları göz önüne alıp bir yol çizmek gerekiyor. çünkü tek şansımız bu. Çünkü var olmanın tek yolu bu. Evet sorumuza dönecek olursak. Büyüyünce ne olacaksın? Ben insan olmak için çalışıyorum peki siz?

Antakya'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

Öğrencilere Yurt Soruşturması

Devlet, üniversite öğrencilerine saldırılarına devam ediyor.

Roboski katliamı sonrası Mustafa Kemal Üniversitesi'nde 55 öğrenciye açılan disiplin soruşturması sonrası, yurtdışı kalan öğrencilere, emniyetten gelen yazı üzerine yurt genel müdürlüğünce soruşturma açıldı.

Baskılar soruşturmalar bizi yıldırılmaz.

MKÜ/DÖB

Kayıp Göçmen Çocuklar

Savaştan kaçan çocukları göç yollarında sadece ölüm bulmuyor. Beyaz insan ticaretinin de ilk hedefi çocuklar. Yaşam umudu ile Avrupa ülkelerine sadece son 2 yılda gelen çocuklardan 10 binden fazlası kayıp.

Europol, son 2 yılda kimsesi olmadan tek başına 26 bin çocuğun Avrupa'ya geldiğini, bunların en az 10 bininin kayıp olduğunu bildiriyor.

Europol çocukların çoğunun fuhuş çetelerinin eline düştüğünü düşünüyor. Diğer seçeneklerde ise çocuk köleler ve organ tacirleri var.

Açıklanana göre sadece 5 bin çocuk İtalya'da, 1000 çocuk da İsveç'te kaybolmuş durumda. Burjuvazinin savaşının en ağır sonuçlarından biri de işte bu ve bu nedenle göçmen çocuklarının ölümleri üzerinden akıtılan timsah gözyaşlarına insanların karnı tok.

Saldırı Çim Sahalara Kadar Uzandı!

Kürt halkına yönelik saldırılardan spor kulüpleri de payı aldı. Türkiye kupası çeyrek finale çıkabilmek için Bursaspor'la karşılaşacak olan Amedspor'a önce seyircisiz oynama cezası verildi. Amedspor'un Bursaspor'u 2-1 yenerek çeyrek finale yükselmesi üzerine Diyarbakır'da kutlama yapan taraftarlara da polis saldırdı.

Kadın Öğrencilere Bekaret Bursu

Güney Afrika'da Uthukela'da, Vali bakire kalacağına yemin eden 16 kadın öğrenciye burs verdi. Öğrenciler, burs almaya devam edebilmek için düzenli olarak bekaret kontrolünden geçmek zorunda.

Vali, "AİDS'le mücadele" edebilmek için böyle bir burs vadettiğini açıklıyor. Kadın örgütleri ise "Bekaret testlerinin bugüne kadar AIDS'e bir faydası olmadı. Bu testler kızlara saygısızlık anlamına geliyor" diyor.

"Akil Adamlar Heyeti" Adı Altında 2 Yıl Boyunca Terör Propagandası Yapan Yeni Bir Örgüt Açığa Çıkarıldı. Türkiye Şokta..

Zaytung

ZAFERE DAİR

Korkunç ellerinle bastırıp yararı

dudaklarını kanatarak
dayanılmakta ağrıya.

Şimdi çıplak ve merhametsiz

bir çığlık oldu ümid...

Ve zafer

artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp koparılacaktır...

Günler ağır.

Günler ölüm haberleriyle geliyor.

Düşman haşşin

zalim

ve kurnaz.

Ölüyor çarpışarak insanlarımız

◆ halbuki nasıl hakketmişlerdi yaşamayı ◆

ölüyor insanlarımız

◆ ne kadar çok ◆

sanki şarkılar ve bayraklarla

bir bayram günü nümayişe çıktılar
öyle genç
ve fütursuz...

Günler ağır.

Günler ölüm haberleriyle geliyor.

En güzel dünyaları

yaktık ellerimizle

ve gözümüzde kaybettik ağlamayı :

bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp

gözyaşlarımızı gittiler

ve bundan dolayı

biz unuttuk başışlamayı...

Varılacak yere

kan içinde varılacaktır.

Ve zafer

artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar

tırnakla sökülüp

koparılacaktır...

1941, Sonbahar...

Nazım Hikmet Ran

"... Bir Şeyler Var Yapmamız Gereken"

Olağanüstü zamanların olağan zamanların durgunluğunu silip süpürdüğü tarihi günlerden geçiyoruz. Tarihi süreçlerde sözün yerini eylem alır, pratik alır. İçinden geçtiğimiz süreç uzun entelektüel tartışmaların yapılabileceği bir süreç değil, tersine işçi sınıfının, emekçi halkların ve gençliğin somut bir devrim programında devrimci eylemlerle harekete geçebileceği bir süreçtir. Bu dönem halkların, işçi sınıfının tarihi bir çeltik attığı tarih yapıcılığına soyunduğu bir dönem.

Yanıbaşımızda bir devrim yaşanıyor. Kürt halkı verdiği ulusal sınıfsal savaşın en güçlü döneminden geçiyor. Kentleri kontrol edebilecek bir güce ulaşılmışken, faşizmin bütün vahşi saldırılarına, katliamlarına, infazlarına göğüs geriyorken Türkiye'de yaşayan işçiler, emekçiler, gençler buna sessiz kalabilir mi? Yanımızda başkasının yüzüne vurulan tokadın acısını hissediyorsak, vahşi bir baskı ile yüz yüze kalan Kürt halkının çığlığını duymuyor muyuz? Cizre'de bir bodrum katında bombaların ve kurşunların vahşetinden kurtulabilmek için saklanan, bir çoğu üniversiteli

olan genç kardeşlerimizin, yoldaşlarımızın katledilmelerine gözlerimizi mi yumacağız?

Nasıl ki Fransız burjuvazisi kendisine karşı ayaklanan Paris proletaryasını kanla bastırırsa, Türkiye burjuvazisi de Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezemeye çalışıyor. İnsan aklının ve mantığının kabul etmeyeceği yöntemlerle halklara korkuyu vermek için uğraşıyor. İnsanlık katlediliyor.

Peki neydi insanlık?

Ölü bedeni zırhlı aracın arkasında sürüklenen Hacı Lokman, daha yeni doğmuş kurşunların hedefi olan 35 günlük küçük bebeğin havada kalan gülüşleriydi, beyaz bayrak açıp hastaneye gitmeye çalışan 70 yaşındaki öldü-

rülen yaşlı amcaydı, Cizre'de bir bodrum katında yaralı durumda sıkışmış gençlerin yardım çığlıklarıydı, geçtiğimiz yıl Temmuz ayından bugüne kadar öldürülen yüzlerce sivil insandı. Doğayı ve yaşamı, insanlığı ve doğuruyu, onuru ve umudu öldürmeye çalışıyorlar.

Peki soruyorum size, ölümü bile yenmiş bir halkı nasıl yenilirler? "Bizim de zamanımız gelecek" diyen genç işçiler, öğrenciler, genç kadınlar... Zaman geldi çattı. Düşman kendi güçleri için savaş borusunu çaldı ve harekete geçti, sıra Türkiye ve Kürdistan'da süren iç savaşın seyirini değiştirecek gençlikte. Kürdistan'da genç kardeşlerimiz, arkadaşlarımız, yoldaşlarımız savaşırken bizler üniversitelerden, liselerden, fabrikalardan nehirden olup sokaklara akmalıyız.

Gençliğin ihtiyacı olan, halk iktidarı talebini kendi mücadele bayrağına yazmasıdır. İhtiyacımız olan hayal, umut, hareket ve aslında bunların hepsine sahibiz.

Devrim bizi çağırıyor, şimdi onu kucaklama zamanı!

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

Öğrenciler Neden Tutuklandı?

Geçtiğimiz hafta evleri basılan 4 üniversite öğrencisi "örgüt üyesi olmak" ve "örgüt propagandası yapmak" iddialarıyla tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Dosyalarında gizlilik kararı var. Öğrenciler neden tu-

tuklandı, ne deliller vardı bilinmiyor. Arkadaşları imza kampanyaları düzenliyor serbest bırakılmaları için.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencisi Jülide Yazıcı, Colombia Üniversitesi öğrencisi Heja Türk, Bilgi Üniversitesi öğrencisi Çağrı Kurt ve Mehtap Demirci cezaevindeler şu an.

Peki neden?

Onlar da bilmiyor.

Kürt Halkı Katledilirken Sen Özgür Olamazsın!

Gazi Mahallesi halkı, katledilen Kürt halkı için bugün sokağa çıktı. Günler öncesinden halkı bu eyleme çağırarak için çalışmalar yapan, kapı kapı bildiriler dağıtan Gazi halkı, Sultan-gazi Dayanışması çağrısı ile saat 13.00 gibi cemevinde "Kürt Halkı Katledilirken Sen Özgür Olamazsın" pankartı açarak toplanmaya başladı.

Kitle daha toplanırken polisler akreplerle halkı tacize başlamıştı. Akrepten silah gösteren polis, ilerleyen saatlerde bunu kullanacağını da söylemiş oluyordu. Kitlenin buna tepkisi "Katil Polis Mahalleden Defol", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşamın Devrimci Dayanışma" ve "Biji Berxwedana Cizre" sloganları ile oldu.

Kitle Cemevinin önünden pankartını açıp Şair Abay Lisesine doğru yürümeye başladığında polisin gaz bombalı saldırısı başladı. İlk anda ara sokaklara dağılan kitle, yeniden cem-

evi önünde toplanmaya başladı. Bu arada polisler mahalle sokaklarını abluka altına almaya başlamıştı. Polis, Aslangazi İlköğretim Okulu önünden 5 kişiyi, Perşembe Pazarı yolunda 1 kişiyi, Cemevi arka tarafından da 2 kişiyi gözaltına aldı. Kitlenin sığındığı bazı dükkanlara da baskın yapan polis, halkı GBT kontrolünden geçirdi, esnafı tehdit etti. Ara sokaklara da gaz bombaları ile saldıran polise halk taşlarla karşılık verdi.

Polisin bir diğer hedefi ise basın idi. Muhabirilere ve kameralara saldıran polisler, üzerlerine zırhlı araçları sürerek tehdit ettiler.

Akşamüzeri Mücadele Birliği gazetesine haber geçen Mücadele Birliği okuru Cem Mehmet Solhan da özel timlerle tarafından darp edilerek gözaltına alındı.

8 kişi ile birlikte gözaltına alınan Cem Mehmet Solhan'ın götürüldüğü Gazi karakolunda sadece 4 kişi idiler, gözaltına alındığına tanık olunan diğer kişilerin durumu bilinmiyor. Gözaltındaki yakınları ile ilgili bilgi almaya giden aileler de karakolda darp edildiklerine dair sesler duyduklarını da anlatıyorlar.

Gazi Mahallesi Mücadele Birliği

KOMÜN BARİKATLARINDAN HENDEKLERE

Umut Güneş

"Ah o cömertlik, olağanüstü içten insanların o saf destanı!"

Louise Michel

"Büyük kentler! Zaman, artık manifestoların zamanı değil, harekete geçme zamanıdır; söz, top mermisinindir.

Duygudaşlık yeter, tüfekleriniz ve mühimmatınız var, Fransa'nın büyük kentleri ayaklanın!

Paris size bakıyor; Paris, korkak bombacılar karşısında saflarınızı sıklaştırmanızı ve cezadan kaçmalarını engellemeni bekliyor...

Komün Dış İlişkiler Temsilcisi

Paschal Grousset" (Louise Michel, Komün, Tarih ve Anılar, sf: 198)

Neredeyse 150 yıl öncesinden başıra çağıra yapılan bu çağrı ne kadar da tanıdık! Fransa yerine Türkiye yazmanız yeterli. Görünen o ki Paris Komünü'nden Kürdistan'ın komünlerine uzanan yolda devrimin ortak dersleri ve aşması gereken engelleri var. Fransa için utanç verici olan kırsal çoğunluk olmuştur, bugüne Türkiye tarafındaki sessizlik çoktan utanç verici hale geldi. Komün bu çoğunluğa rağmen yoluna devam etti, Kürt halkı da büyük bir cesaretle yoluna devam ediyor ve onu bu yoldan döndürecek bir şey de yok gibi görünüyor. Nasıl olsun ki yaşamak için devrimi sürdürmek tek seçenek haline gelmişken, mücadele etmek var olmanın en önemli biçimi-ben başka ne yapılabilir?

Yine de arada sırada bu sorunu "anayasal sınırların" ve "demokratik yolların" içinde çözmeliyiz diyenler çıkıyor. Ki bu kesimler daha yolun başında yasallığa mahkum olduğunu ifade ederek, bunu en büyük erdem saydılar. Ne sorumlu bir davranış! İtaat ve korkuyla hüküm sürmeye çalışan düzenin takdirini alan, tarihin nezdinde ise her zaman halkların öfkelerini üzerinde toplayacak olan bu tutum her devrimin en büyük belası!

Türkiye ve K.Kürdistan topraklarında hiç kuşku yok ki, en demokratik ve özgür yer kuşatılmışlığına, tank ve top ateşine tutulmasına rağmen halkın silahlandığı ve kendi devrimci iktidarını ilan ettiği Sur, Cizre gibi yerlerdir. Sorunun demokratik çözümünü arayanlar kesinlikle burayı incelemelidirler zira ortada bir demokrasi varsa halkın en etkin katılımını görmek gerek ve bu bölgelerde çocuğundan yaşısına herkes bu devrimci sürecin parçası ve demokrasiyi son derece geniş biçimde uyguluyorlar.

Devrimci ruhun egemen olduğu, devrimci coşkunun her adımı yön verdiği bir süreçte Kürt halkı ve militan gençliği yaratıcı, savaşımı ilerleten bir pratiğin içinde. Bu pratik birleşik devrimimizin yürüyeceği yeni bir yolu da açmış oldu.

"Yerden kalkmış gibiydik. Biz ölse, Paris ayaklandırdı. Belli zamanlarda kalabalıklar insan okyanusunun öncüsüdür." (sf: 131, aynı kitap)

İşte bu zamanlarda, cesaretin ve özgürlük isteğinin bir araya getirdiği, kadınların öncüsü olduğu hareket; dinci faşist düzeni alaşağı edecek yığınları bir araya getirecek ve safları sıklaştıracak, netleştirecektir. Paris'in kızı olarak bilinen Louise Michel'in hissettiği duyguları, ayaklanmanın en sıcak bölgelerinden savaşan, parçası olan her kadın hissediyordur.

Fakat her ilerleme, beraberinde safların içindeki kararsızların düşmesine, farklı sesleri duruma göre cılız ya da yüksek sesle dile getirmesine de neden oluyor. Bu Komün günlerinde de böyleydi, bugün de öyle.

"... Yasallık, evrensel oy hakkı, devrimleri başarısızlığa uğratan bütün bu tarz endişeler her zaman olduğu gibi devreye girer." (sf: 132, aynı kitap)

Bizim devrimimizde benzer engellerle boğuşuyor. Reformizm ve yasallık belası gözlerimizin önünde serpilip gelişmeye çalışan devrimin en büyük engeli. Bu engeli aşmak zorundayız. Sadece Kürt halkına dönük katliamların önüne geçmek için değil, dinci faşist iktidardan kökten kurtulmak ve özgürlüğüne ulaşmak için...

"Ah! Bu adanmış adamlar yasallığa daha az uysalardı, Komün'ün Versailles yolunda devrimci bir şekilde ilan edilmesi ne güzel olurdu." (sf: 133 aynı kitap)

Louise Michel bu sözlerinin hemen öncesinde, belki ölürdük ama muhafazakar tepkiyi kendi yuvasında ezdik diyor. Devrimler tarihi böylesi kararların zamanında alınmasıyla başarılır ya da başarısızlığı yazmıştır. Komün kahramanca bir savaşın ardından yenildi. Ama etkisi bugün bile devam ediyor. Devrimlere öğretmeye devam ediyor. Bizim için "gericiliği yuvasında ezilebileceği" diyebileceğimiz an geçmiş midir bilinmez, ama var olan gerçek gericiliği ezem için halkların arasındaki dayanışma, birlik ruhunu kaybetmemek için elimizden geleni yapmamız gerektirir. Çünkü tarih keşkellerle yazılmaz, belirleyici olduğumuz bir dönem gelecekte, bilinmelidir ki o dönemin uzunca bir zamandır içindeyiz.

"Yaşamın uyardığı, öğrenimin de belirginleştirdiği dünya görüşü artık eylem ve savaşın baskan çıkmasını gerektirir" (Palmiro Togliatti, Yaşamı ve Savaşımı, sf: 37)

Hayır! Kaybeden biz olmayacağız! Tarih yeniliğimizi değil, dalgaların arada sırada yukarı çıkardığı yumurta kabuklarına rağmen şanlı zaferimizi yazacak!

"Söylev yok, yalnızca tek ve büyük bir çığlık: "Yaşamın Komün" (sf:150 aynı kitap)

TERÖRİST DEVLET

Ali Varol Günal

Faşist devlet, bugüne kadar görülmemiş bir saldırı-ganlık içerisinde; bütün gözenciklerinden kan ve irin saçıyor ortalağa; çürümüş her şey gibi kesif bir koku yayıyor... Ve yaptığı her şeyi "teröri mücadele" demagojisinin arkasına geçiriyor. Cizre'de, Silopi'de, Nusaybin'de çocukları, yaşlıları katlederken elleri titremeyenler, devlet terörünü adeta topluma kanıksatmaya çalışıyorlar.

Bugün Kürdistan'da yaşananlar, bir vahşet boyutuna ulaşmasına rağmen, sanki devletin katletme hakkı varmışçasına pervasızca hareket edebiliyorlar. Tanklar ve toplarla, ağır makineli silahlarla kentleri, kasabaları kuşatıyor; günlerdir kimsenin haber almasına izin vermedikleri sokak aralarında deyim yerindeyse kanla banyo yapıyorlar. Kürdistan'da devlet terörüne karşı mücadele edenlerin "DAİŞ çetelerine karşı savaşıyoruz" demeleri boşuna değil; DAİŞ'in Kobani'de, Şengal'de yaptıklarını hiç de aratmayacak uygulamaları, Türk özel timlerinin K.Kürdistan'ın şehirlerinde yaptıklarına hiç şüphe yok.

Türkiye'de ise ev infazları, ev baskınları, tutuklama operasyonları, en küçük bir eyleme dahi gazlarla, coplarla saldırma şeklinde devlet terörü sürüyor. Kendisini "tanrıların yeryüzündeki gölgesi" olarak gören padişahlar gibi hisseden bir diktatör bozuntusu, kendisini eleştiren ya da devlet terörüne karşı olan herkesi topa tutuyor, tehdit ediyor, hedef gösteriyor. Valilere, polislere "mevzuatın dışına çıkabilirsiniz" diyor. Hatırlanacaktır daha önce de "benim polisimin elini soğutmayın" diyordu. Hukuk, artık onun iki dudağı arasına sıkışmış bir guguk kuşundan ibaret. Talimatlar veriyor ve uygulanıyor. Bu arada sokakları, tek başına polis vb gücüyle tutamayacağını düşünüyor olacak ki, bizzat kendisine bağlı paramilitler güçler oluşturuyor. "Fiili olarak başkanlık sistemine geçilmiştir" demek, artık "milli şef" dönemindeki gibi, orman kanunlarının geçerli olduğunu ilan etmek demektir. Zaten, çöplüğünden kemik artıklarıyla beslenen yalakaların "reis" nidalarıyla ortalığı inletmesi boşuna değildir. Bir zamanlar "Heil Hitler" diye Hitler'in arkasında saf tutanların ruh haliyle "Yaşa Reis" diye RTE'nin arkasında saf tutanların ruh hali aynıdır.

Türkiye ve Kürdistan'da uzun süredir devam eden devrimci durum ve iç savaş, tekeli burjuvaziyi topyekün faşizme yöneltti. "Eskisi gibi yönetememek" bir yana, giderek yönetemez duruma gelen egemenlerin gelişen devrim mücadelesini, ki Kürdistan'daki gelişmeler bu mücadelenin en önemli aşamalarını oluşturuyor, engellemek için devlet terörünü tirandırmaktan başka seçeneği kalmadı. Parlamento ise, devletin katliamlarının üzerini örten bir şaldan öte bir anlama sahip değildir artık. 1 Kasım seçimlerinde AKP'nin aldığı söylenen %49 oy oranının gerçek durumu yansıtmadığı, bugün yaptıklarına ve gelecekte yapmayı planladıklarına bir meşruiyet kazandırmak için, Hitler ve Mussoli'nin kendi dönemlerinde yaptıkları gibi, kullandıkları bir enstrümandan öteye gitmediği/gitmeyeceği şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bu nedenle devletin artık bir terörist devlet olduğu en sıradan insanın bilincine dahi yerleşiyor. Tam da 3.Enternasyonal'in faşizm tanımında "tekellerin açık terörist diktatörlüğü" belirlemesi uygun bir durum söz konusu. Faşist devlet, terör uygulamadan ayakta kalamıyor. Burjuva köşe yazarları, "her bela kapımızda" diyerek durumun vehametine dikkat çekiyorlar; "evet" diyorlar, "Türkiye'de artık idamlar yok; ama infazlar var". Ve gelişmeler gösteriyor ki, bu infazlar devrimci-lerden sıradan insanlara kadar hızla devam edecek.

Bir Alman sosyal demokrati, Nazi döneminde yaşananları anlatmak için "önce komünistleri götürdüler; hiçbirimiz sesimizi çıkarmadık; sonra yahudileri götürdüler; yine ses çıkaran olmadı; sıra bize geldiğinde arkamızda ses çıkaran kalmamıştı" diyor. Bugün Kürdistan'da yaşanan katliamlar karşısında yeterince güçlü bir sesin çıkmayışı, bizde de böyle bir düşüncenin gelişmesine yol açabilir; ama şunu da bilmeliyiz ki, bu topraklarda çok kısa bir süre önce Haziran Ayaklanması gibi devasa gelişmeler yaşandı. 6-7 Ekim olayları ise, ayaklanmanın bir sonraki aşamasına, yani silahlı ayaklanmaya dönüştüğünü gösteriyordu.

Buradan çıkarılması gereken en önemli sonuç, sürecin tek yönlü işlemediğidir; nasıl ki terörist devlet kendini tahkim ediyor, basınından, diyanet işleri başkanlığına kadar topyekün bir faşizmi uygulamaya koyuyorsa, devrimci güçler de kendi cephelerinden devrimi yükseltmenin ve devrimci bir iktidar kurmak için harekete geçmenin zamanının geldiğini görmeli ve pratik olarak buna girişmelidirler. Bu yönde çabalar olduğunu, devrimin pratik örgütlenmesi için girişimlerde bulunulduğunu görüyor, biliyoruz. İhtiyaç duyduğumuz tek şey, kararlı ve cüretli bir şekilde halkların mücadele birliğini yükseltmek, bunun somut yol ve yöntemlerini bulmak. Bunu başardığımızda terörist TC devletin, tarihte ait olduğu yere Hitler Almanyası ve Mussolini İtalyası'nın yanına gönderileceğinden hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Halklarımızın baharı, uzakta değildir; ne de olsa kışın sonu bahardır.

Şişecam İşçileri Eylemlerine Devam Ediyor

İşten atılmaları üzerine Mersin'de direnişe başlayan Kristal İş üyesi Şişecam işçileri, eylemlerinin 48. gününde eylemlerini, kendilerini sahiplenmeyen Kristal İş Sendikası'nın Beykoz'daki genel merkezine taşıdı.

Mücadele Birliği Cam İşçilerinin Yanında

Cam işçilerini eylemlerinin 74. aylık grevini ise 25. günü 17 Ocak'ta Mücadele Birliği Platformu ziyaret etti.

Beykoz Devlet Hastanesi yakınında "Cam İşçisi Yalnız Değildir" pankartlarını açan Devrimci İşçi Komiteleri, Emekçi Kadınlar, Genç Emekçiler Birliği'nden işçiler ve Emeğe Ezgi Müzik Grubu "Şişecam İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak" sloganlarıyla işçilerin yanına geldi.

Yoğun yağmur yağışı nedeniyle araçta olan işçiler Mücadele Birliği'ni "Yağmurda havalarda bile desteğimiz eksik olmuyor. Dayanışma için teşekkür ederiz" diyerek hemen araç içine davet ettiler. Genç işçiler pankartları sendika binasının karşısındaki duvara asarken işçiler de "Yağış çok, aslında sizi dışarıda ateşin başında sıcak çadırımızda karşılamak isterdik" dediler.

Çoğu genç olan kadın ve erkek işçiler, cam işçileriyle gruplar halinde kısa sohbetlere başladılar. Yağış olmasa müzik dinletisi de yapacaklarını söyleyen Emeğe Ezgi'yi "Güneşli bir günde direniş ateş başında dinler, birlikte de söyleriz" diyerek yanıtladı işçiler.

Konu işten atılan, kısacası yaşamdan kovulan işçinin işine geri dönme mücadelesi olunca, çalışma yaşamından sendikal örgütlenmeye, grev ve direnişlere, işçi sınıfının ve sendikaların durumundan siyasi partilere, oradan ülkenin gündemine dek geniş bir çerçevede sohbetler devam etti. Devrimci İşçi Komiteleri'den Yılmaz Ekşi, Paşabahçe Fabrikaları'ndaki eylemleri, Kristal-İş Sendikası'nın ve Türk İş'in tutumunu ve gelinen süreçte değinirken işçiler de kendi yaşadıkları süreçleri aktardılar.

İşçiler Kristal-İş Sendikası'nın yönetimini eleştiriyorlar ve "Sendikamızın sarı sendika olduğunu istemiyoruz. Fakat gelinen aşamada yönetimin işçiler için artık yapacak bir şey yok" demesini kabul etmiyor, etmeyeceğiz" dediler.

Yılmaz Ekşi, bütün zenginlikleri üreten işçilerin nasıl bir mücadele yürütmesi gerektiğini tarihten örneklerle aktarıken eylem biçimleri ve işçi sınıfının hedefleri üzerine konuşuldu. Yapılan sohbette işçi ve emekçilerin ancak kendileri iktidarda olduğunda geleceklerinin ve yaşamlarının güvencesi olabileceği ifade edilirken, işçiler bu nedenle işlerine bugün sahip çıkma mücadelesi verdiklerini söylüyorlar.

Dayanışma ziyareti en kısa zamanda tekrar görüşmek ve başarı dileğiyle sonlandı.

Şişecam İşçileri Beykoz'da Çadır Kurdu

Cam işçileri, 19 Ocak günü, sivil polislerin engellemelere rağmen Sendika önüne çadırlarını kurdular. Polisler, çadır kurmak için izin almaları gerektiğini, izin için başvuru olsa bile talebin reddedileceğini söyleyerek işçilere geri adım atmamaya çalıştılar ancak işçiler her şeye rağmen çadırlarını kurdular.

Direniş Çadırına Polis Saldırısı

21 Ocak günü sabah 10.00 civarında işçilerin çadırına gelen çevik kuvvet polisleri, çadırı sökerek işçileri gözaltına almaya çalıştı.

İşçilerin çadıra saldırısını sosyal medyada paylaşması üzerine gözaltı yapamayan polis çadırı sökerek eşyaları talan etti, işçilerin tüm özel

eşyalarına el koydu. Sökülen çadır ve işçilerin eşyaları belediye ait bir kamyonu yüklenerek götürüldü.

Çevik kuvvet polisleri bir süre daha sendika önünde bekledi. Tüm eşyalarına el konulan işçiler de Eğitim Sen binasına geçtiler. Saldırı öğrenen, aralarında Mücadele Birliği okurlarının da olduğu emek dostları, cam işçilerine desteğe geldi.

Mersin'de İşçiler Sendikayı İşgal Etti

Bu saldırıya ilk tepki Mersin'de direnişteki işçilerden geldi. Mersin'de direnişte bulunan işçiler, sendikanın Mersin Şubasını işgal etti.

İşçiler basına ve demokratik kitle örgütlerine açıklama yaparak, "Burada kalan bizler de Kristal-İş Mersin Şubesi'ni işgal ediyoruz. Kendi evimizi işgal ediyoruz. Bugünden itibaren şubede kontrol bizde olacak. Yeter artık. Yönetemiyorsanız biz yöneteceğiz. Mersin Şube Başkanı ve yönetimi bu süreçte bize elinden geldiğince destek oldu. Bu eylem Mersin Şubesi'ne karşı değil. Tamamen genel merkeze karşı yapılmış bir işgaldir. Genel merkeze sesleniyorum. Gelin TOMA'larla, çevik kuvvetle bizi buradan atın. Bekliyoruz, buradayız" dediler.

Kristal İş Sendikası Genel Merkezi'ne Siyah Çelenk

Şişecam işçileri çağrısıyla 22 Ocak günü saat

16.00'da Beykoz Paşabahçe Meydanı'nda toplandı. İşçilere Beykoz halkı, Paşabahçe Şişecam fabrikasından emekli olan işçiler ve atalarında Mücadele Birliği'nin de olduğu pek çok devrimci örgüt, siyasi parti ve sendikalardan emekçiler destek verdi.

Buradan sendika önüne yapılan yürüyüşte sık sık "Şişecam İşçisi Yalnız Değildir", "Direne Direne Kazanacağız", "İşçiler Burada Sendikacılar Nerede", "Emekçinin Öfkesi Sermayeyi Boğacak", "Şişecam İşçisi Kazanacak", "Sendika

Ağaları İçerde İşçiler Sokakta", "Ağalar Dışarı, İşçiler İçeri", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı.

Yürüyüşte işçiler siyah bir çelenk taşıdılar. Kristal İş Sendikası önüne gelindiğinde burada işten atılan işçilerden İsmail Yılmaz basın açıklamasını okudu. Önce eylem sürecini anlatan İsmail Yılmaz, "Ailelerimiz bizlere direnişimizi zaferle sonuçlandırmadan gelmeyin demişti. Çünkü evlatlarımızın bizlerden mutlu ve onurlu bir gelecek beklentisi vardı."

"Çünkü biz 'Ölmek Var Dönmek Yok' demistik.

Sadece ailelerimiz mi? Yüreği bizim için atan binlerce Cam işçisi, binlerce 'can' işçisi de bizden zafer bekliyordu. Çünkü bizlerden sonra sıranın kendilerine geleceğini biliyorlardı." dedi.

Yaşadıkları çeşitli zorluklar kar yağışı ve soğuk hava nedeniyle açlık grevini 21 Ocak'ta sonlandırdıklarını, fakat mücadeleyi sürdürdüklerini belirten Yılmaz "Hiçbir yere gitmiyoruz. Buradayız" dedi.

Basın açıklamasının ardından taşınan siyah çelenk sloganlar ve protesto ıslıkları eşliğinde sendikanın kapısına bırakıldı.

Ardından direniş ateşi başında sohbete başlandı. Bu sırada sendika yöneticileri siyah çelenği, işçilerin yanına, ateşin başına gönderdi. İşçiler ve yanlarındaki emek dostları müdahale ederek çelenği tekrar yerine koydular, "Bunlar bizi yıldırma, bıkırma taktikleri siz hiç üzülmeyin, her ne yaparlarsa yapsınlar biz işlerimize geri dönüncemeye kadar buradayız. Gerektiğinde onu da yapıyoruz. Yanımızda olmamız yeterli" dediler.

Şişecam işçilerinin işlerine geri dönmek için başlattıkları imza kampanyası da Mersin ve İstanbul'da stantlar açılarak sürdürülüyor.

Cam İşçileri ve Aileler İş Kuleleri'ne Yürüdü

İşçiler 29 Ocak günü ailelerinin de katılımıyla Paşabahçe Şişe Cam'ın ortağı olan ve Levent'te bulunan İş Bankası Genel Müdürlüğü'nün bulunduğu İş Bankası Kulelerine yürüdüler.

İşten atılan işçiler ve arkadaşlarına destek için gelen farklı illerden cam işçileri, işten atılan işçilerin eşleri, çocukları, anneleri, kardeşleri, iş günü halinde izin alabilen pek çok yakını da yü-

rüyüşe katıldı, onlara Mücadele Birliği'nden Genç Emekçiler Birliği, Emekçi Kadınlar, Devrimci İşçi Komiteleri'nin de bulunduğu çok sayıda emek örgütü, siyasi parti ve işçi emekçiler destek verdi.

Saat 14.00'de Levent Kanyon AVM önünde bulunan kitle "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Şişe Cam İşçisi Yalnız Değildir", "Şişe Cam Şaşırdı Sabrımızı Taşır", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Sarı Sendika İstemiyoruz", "Şişe Cam İşçisi Kazanacak", "İşçiler Burada Sendika Ağaları Nerede", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılsın", "Yaşasın Onurlu Direnişimiz", "Yaşasın İş Ekmek Özgürlük Mücadelemiz", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganlarını coşkulu bir şekilde eylem boyunca attı.

Pankartların arkasında yer alan işçilerin eşleri, çocukları, yakınları coşkulu bir şekilde sloganlara katıldı, zaman zaman kendileri sloganları attırarak cam işçilerinin mücadelesini sahiplendiklerini gösterdiler.

İş Kuleleri önüne gelindiğinde çevik kuvvet TOMA ve panzerlerle yığınak yapmıştı. Bunun üzerine sloganlar daha yüksek atıldı.

İş Kuleleri önünde Şişecam işçileri adına basın açıklamasını İsmail Yılmaz okudu. Basın metninin okunmasının ardından işçiler aileleri ile birlikte işlerine geri alınmaları için başlattıkları imza kampanyasında topladıkları binlerce imzayı genel müdürlüğe vermek için içeri girmeye hazırlanırken, İnşaat İşçilerinden gelen bir haber kitledeki coşkuyla daha da arttırdı. Cam işçilerinin eylemine katılan işçilerden bir kısmı yürüyüşe katılmayarak Kanyon AVM'deki Paşabahçe Mağazası'na işgal etmişti. İnşaat işçileri mağazadaki müşterilere Şişecam işçilerinin işten atıldıklarını, yaşamdan kovulduklarını ve üç ayı aşkın süredir işlerine dönme mücadelesi verdiklerini anlattılar.

Haberi alan kitle büyük bir coşkuyla "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları attılar.

İmzaları genel müdürlüğe vermek üzere 3 işçi, eşleri ve birer çocukları dosyalarla kapıya geldiklerinde özel güvenliğinden çevik kuvvetine engelle karşılaştılar. Sadece bir eş ve bir çocuk girebilmiş(!) İşçiler kendilerini birlikte girecek kişilere orada karar vererek dosyalarıyla birlikte imzaları genel müdürlüğe teslim ettiler.

"Terörist" İlan Edilen Sendikacı İçin Eylem

Antalya'da 21 Ocak günü Büyükşehir Belediyesi önünde Tüm-Bel Sen il başkanı İlhan Karakurt'un "terörist" ilan edilerek işten atılmasına yönelik basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasında Menderes Türel'in haksız yere işten attığı, bu baskıları merkezi idareye dayanarak gerçekleştirdiğini ve bu yolla ileri tüm demokrat insanların yıldırılmaya çalışıldığına değinildi. Açıklamada Menderes Türel istifaya davet edildi, "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı.

Belediye önündeki polis yığınağı da dikkatlerden kaçmadı.

Kağıt Toplayıcıları Da İşsiz

Katı atık toplayıcıları... Artık hemen her şehirde yaşamın bir parçası olmuş, örgütlenerek bir meslek grubu haline gelen atık toplayıcıları... Kimi zaman büyük çuval kaplı arabalarıyla, kimi zaman sadece bir poşetle şehirlerin, mahallelerinin dört bir tarafında dolaşan, hem sokakları çöpten arındıran, hem de onları geri dönüşüme vererek çevreye katkı sunan, hem de kendi ekmeğini çıkaran işçiler...

Kimi zaman eli yüzü kir içinde genç bir çocuk, kimi zaman dilimizi bile anlamayan bir göçmen, kimi zaman evine bir tas çorba götürme telaşındaki bir ana ya da evini geçindirmeye çalışan bir baba.

Geçtiğimiz senelerde dernek kurarak örgütlenmeye çalışan, yaygın çıkaran katı atık işçilerini bugün gündemimize yeniden geti-

ren ise Çevre ve Şehircilik Bakanlığının, 2011 yılındaki bir yönetmeliğini dayanak göstererek kağıt işçilerinden kağıt alımına ceza getirmesi. Buna göre lisanslı bir kağıt fabrikası toplayıcıdan kağıt aldığı anda, 140.000 TL ceza kesilecek...

Bakanlığın tebligatı üzerine bazı firmalar kağıt alımını kesti, bazıları alıma devam ediyor. Ancak bu, onbinlerce kağıt işçisini işsiz bırakacak bir hamle.

Bu haber duyulduğundan bu yana pek çok haber sitesinde katı atık işçilerinin hikayeleri dolaşmaya başladı.

Türkiye'de yaklaşık 500 bin atık işçisi var ve bir işçinin günlük ortalama kazancı 40 lira. İstanbul'dan bir işçi "42 yaşımdayım, zaten yaş ilerledi, sigorta yok. Başka bir iş de bilmeyiz. Kağıt toplayamazsam ne yapacağız? Biz

hem kendi ekmeğimizi kazanıyoruz. Hem ekonomiye katkı sunuyoruz. Hem de ormanları koruyoruz. Bizim dışımızda kimse bu işi yapamaz. Kimse bu çöpün altından kendi başına kalkamaz. Ortalığı çöp götürür. Belediye haftada sadece bir gün belli saatlerde geliyor. Ama biz her zaman her yerde toplarız." diyor.

Ankara'dan bir işçi ise atana-

mayan bir fizik öğretmeni olduğunu ve bu son düzenlemeyle tamamen işsiz kaldığını anlatıyor ve gecekonduda kalan 5 kişilik ailesini nasıl geçindireceğini düşünüyor.

Çankaya Belediyesi ise sınırları içindeki 2500 atık işçisi için formalarla, takılı çiplerle işçi gibi çalışacakları sigortalı bir proje hazırladığını söylüyor.

Aile Hekimleri İşten Kovuluyor

Hemen hemen tüm sağlık emekçileri gibi, Aile Hekimleri de fazla çalışma dayatmaları ile karşı karşıya. Buna karşı çıkanlarsa, işten atılıyor. Evet, artık doktorlar da, sudan bahanelerle "işten" atılabiliyor.

TTB Aile Hekimliği Kolu, 30 Ocak günü yazılı bir açıklama yaparak, baskılara ve haksız dayatmalara boyun eğmeyeceklerini söyledi.

Haklarını korumak için seslerini yükselten aile hekimleri, hemşireler, ebeler ve sağlık memurlarının birer birer işten atıldığını söyleyen TTB, "Aile Sağlığı Merkezleri'nde (ASM) haftanın 5 günü 40 saat hizmet veren, gece gündüz demeden aşı kampanyalarında, bulaşıcı hastalık takiplerinde, adli muayenelerde, ihtiyacın olduğu hastane acillerinde canla başla çalışan Aile Hekimlerine, diğer ASM çalışanlarına Cumartesi günleri, hiçbir ihtiyaç olmadan, belirsiz görev tanımıyla, yasal dayanağı olmaksızın fazladan çalışma dayatılıyor. ASM çalışanları, uğruna bedeller ödenmiş temel çalışma hakları için, bir yıl

aşkın süreden beri direniyor" diyerek Sağlık Bakanlığının bu hukuksuz dayatmalardan vazgeçmek yerine mücadele eden ASM çalışanları hakkında soruşturmalar açıp, ceza puanları verip, sözleşme feshi konusunda baskı yaptığını anlattı ve sağlık emekçilerinin iş güvencesi olmadan sözleşme ile çalıştırıldıklarına dikkat çekti.

Aile Hekimliğinde ilk işten atılmaları Mersin'de başladığını söylüyor TTB. Hak arama mücadelesine öncülük eden Mersin Aile Hekimleri Derneği Başkanı Dr. Gürbüz Şen ve diğer üç aile hekiminin sözleşmesi feshedildi.

Sağlık Bakanlığının ASM çalışanlarına dayattığı fazla ve esnek çalışma uygulamalarına karşı birinci basamakta örgütlü sendika ve demeklerle birlikte her türlü mücadeleyi etkin bir şekilde sürdüreceklerini söyleyen TTB,

"Şimdi tekrar halkımıza, Sağlık Bakanlığının, kamuoyuna sesleniyoruz:

Sizleri, Aile Hekiminizi, hemşirenizi yalnız bırakmamaya, işten atılmasına izin vermemeye, bunun için destek sunmaya, dayanışma göstermeye çağırıyoruz.

Bilin ki kendi eviniz gibi gelip gittiğiniz ASM'ler, yarım süslenip 'Butik ASM'lere dönüşünce, birilerine satılınca, önünden bile geçemeyeceksiniz..."

Sağlık Bakanlığının bu haksız, hukuksuz dayatmadan vazgeçmeye, uyguladıkları baskıları durdurmaya davet ediyoruz.

ASM çalışanlarının mücadelesi haklı ve meşru olduğu için zaten kazanılmıştır, tüm sağlık çalışanlarını da işten atmaya kalksanız hakkımızı korumaya devam edeceğiz ve kazanacağız." diyor.

Sendikal Hakların Kullanımı Engelenemez

Türkiye genelinde DISK KESK TMMOB tarafından 29 Aralık'ta "Savaşa Karşı Barış" adıyla düzenlenen 1 günlük grev sonrasında MEB tarafından valiliklere gönderilen talimatla greve katılan öğretmenlere soruşturma açılması üzerine 21 Ocak günü Antep'te basın açıklaması düzenledi.

Yeşilsu Parkında yapılan açıklamada "AKP hükümeti kamu emekçilerinin örgütlenmesini önündeki engelleri kaldırmak yerine, her gün sendikal çalışma ve mücadeleyi bastırarak, sindirmek ve etkisizleştirmek için fiili baskılarını artırmakta" denilerek, sokağa çıkma yasağı ilan edilen bölgelerdeki öğretmenleri "hizmet içi eğitim" adı altında okullarından uzaklaştırdığı ve okulları boşalttığı söylendi. Aylardır yüzü bini aşkın öğrencinin ve binlerce öğretmenin eğitim-öğretim hakkını gasp eden MEB'in, halkın yaşam hakkı ve öğrencilerin öğrenim hakkı için yapılan bu greve "öğrencilerin eğitim hakkını engelleme suçu" işlendiği gerekçesiyle soruşturma açmasının büyük bir çelişki olduğu da vurgulandı.

"Binlerce öğretmeni okullarından ve öğrencilerinden zorla koparan, öğrencilerin eğitim hakkını elinden alan MEB, birçok ilçede halkın sağlık hizmetlerinden faydalanmasını engelleyen hükümet, sendikal eylemden dolayı hiçbir kamu emekçisine, eğitim emekçisine ceza verilemeyeceğini bile bile, sırf sendikal eylemlere katılanlara gözdağı vermek, kamu emekçilerini açtığı soruşturmalarda kaygılandırmak ve sindirmek istemektedir" denilen basın açıklaması, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganı ile sona erdi.

Emaar Square'da Yine Eylemler

Erya Group'ta çalışan işçiler, işten atılıp 50-60 günlük alacaklarının ödenmemesi üzerine İnşaat İş Sendikası'yla irtibata geçerek Emaar Square Şantiyesi önünde basın açıklaması yaparak durumu kamuoyu ile paylaşmışlardır.

19 işçi, işten atıldıklarını, ücretlerinin ödenmediğini, evlerine gidemediklerini ve koşturarak kaldıklarını söyleyerek eylem yapacaklarını duyurmuşlardı.

20 Ocak günü sabah saatlerinde İnşaat İş Sendikası ile irtibata geçen Emaar Square İnsan Kaynakları, işçilerin ücretlerinin ve yasal tüm haklarının ödeneceğini, eylem yapmalarını istedi. Birkaç günlük süre isteyen şirkete

sendika ve işçiler, zaten 10 gündür beklediklerini ve artık direnişe başlamakta kararlı olduklarını belirttiler. Şirket saat 12.30'a kadar zaman istedi ve o saatte ödemelerin yapılacağını söyledi.

13.00'e kadar bekleyen işçiler İnsan Kaynakları'yla telefonda görüşerek ödemelerin yapılmadığını ve satış ofisi önüne pankartlarını açarak direnişe başlayacaklarını söylediler. Birkaç saat daha zaman isteyerek, taşeron firma yetkilisine ulaşamadıklarını söyleyerek kendilerini oyalamaya çalışan şirkete karşı işçiler "İnşaat İşçisi Köle Değildir", "Erya Şaşırma Sabrımızı Şaşırma", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır" sloganları ile Emaar Square Satış Ofisi önüne yürüdüler

İnşaat İş Sendikası'nın eylemine, Yunanistan'da inşaat işkolunda sendikal faaliyet yürüten

işçiler de katılarak destek oldular.

Sivil polisler gelerek işçilere satış ofisi önünde durmalarına izin veremeyeceklerini, bu eylemin yasadışı olduğunu, insanların binaya giriş çıkışlarını engellediklerini, zor kullanmak ve gözaltına almak zorunda kalacaklarını söyledi.

İşçiler kararlı davranınca bu defa gözaltı tehditleri başladı. İşçiler gözaltına da alınsalar gene geleceklerini söylediler.

Bu arada taşeron firma Erya Group yetkilisi olduğunu söyleyen bir kişi sendika yöneticilere ve işçilerle görüşmeye geldi. Yönetici olduğunu söyleyen kişinin, ne işçilerin ücretlerinin ödenmediğinden, ne günlerdir eylem yaptıklarından, ne de ödeme sözü verilip oyalandığından haberi yoktu!.. İşçiler onun da zaman istemesine "Tamam sen sorunu çözmeye çalış, biz direnişimize devam ediyoruz. Ücretlerimiz ödenir biz de gideriz" diye cevap vererek sloganlarına devam ettiler.

Yaklaşık 20 dakika sonra Erya Group yetkilisi ile birlikte Emaar Square'dan birkaç yönetici

daha gelerek "Sorum nedir, sözcünüz, yetkiliniz kimse görüşelim" dediler, kapı önündeki sloganları, halayları bir an önce bitirmek için.

İnşaat İş Sendikası Başkanı Mustafa Akyol ve işçiler günlerdir ücretlerinin ödeneceği sözü verildiklerini ve oyalandıklarını aktardılar. Yine de erteleme şansını deneyen yöneticiler, işçilerin sert tepkileriyle karşılaştı. İşçilere, ertesi gün öğle saatine kadar tüm alacaklarının ödeneceği sözü verildi.

Yunanistan'dan gelen emek dostları da eylem bitimine kadar beklediler ve hep dayanışma içinde olacaklarını belirterek ayrıldılar.

İşçiler, 21 Ocak günü sabah saatlerinde birikmiş tüm ücretlerini aldılar.

DEMİR TAVINDA DÖVÜLÜR

Özgür Güven

Gelişme ve hareket dendiğinde karşıtların birliği ve mücadelesi anlaşılır. Bu diyalektik yasasıdır. Karşıtlardan birinin diğerine üstünlüğü çelişkinin çözümüdür. Toplumda hem birlikte hem de birbirleriyle mücadele halinde olan karşıt sınıfların mücadelesi tarihi oluşturur. Kapitalizmde bu iki karşıt sınıf proletarya ve burjuvazidir.

Günümüz dünyasında toplumun gelişmesini sağlayacak olan işçi sınıfı hareketidir. Proletaryaya bağlanmayan, proletaryanın sınıf bakış açısından hareket etmeyen bir hareketin geleceği yoktur. Sınıfları ortadan kaldırarak toplumu komünizme götürecek tek sınıf proletaryadır. Bizlerin komünizme dair iyimserliği asıl olarak işçi sınıfına, işçi sınıfı hareketine güvenimizden; diyalektik gelişmenin komünizme doğru oluşundan kaynaklanıyor.

Ancak toplumsal tarihsel gelişme düz bir çizgi izlenemez. Burjuva toplum koşullarında işçi sınıfı burjuva etkilere açıktır. Bu nedenle işçi sınıfı içinde sağ ve "sol" sapma akımlar da vardır. Uzlaşmacılık ve reformizm, işçi sınıfı ve halk hareketi içindeki burjuva ve küçük burjuva görüşlerin varlıklarından kaynaklanır. Proletarya ve halkların gerçek kurtuluşu burjuva ufkun aşılmasına, proletaryanın sınıf bakışı açısı olan devrimci markizmden hareket edilmesine bağlıdır. Devrimci marksizmin bu sapma akımlara karşı verdiği mücadeleyi kazanması uzun, sancılı ve şiddetli bir süreci kapsayacaktır. Bu mücadele devrim mücadelesinin bir parçasıdır.

Proletarya ve halkların gerçek kurtuluşu toplumun devrimci yoldan dönüştürülmesi ve sosyalizme başlayacaktır. Bunu başarabilmek için işçi sınıfı hareketi içindeki sapma akımlara karşı mücadele şarttır. Proletarya ve öncüsü esas olarak sermayeye, sermayenin egemenliğine karşı mücadeleyi yükseltmek küçük burjuva hareketin proletarya ve halklar üzerindeki etkisini kırabilir. Küçük burjuva harekete karşı en etkili mücadele yolu eleştiriden daha çok devrimci mücadeleyi yükseltmek, toplumu devrim yoluyla dönüştürmektir.

Bugüne kadar yaşananlar ışığında şunu açıkça söyleyebiliriz; küçük burjuva hareket ve UKH'nin uzlaşmacı ve reformist görüşlerini hayata geçirmek için attıkları her adım, burjuvaziyi yaptıkları her uzlaşma girişimi sonuç vermeden çöktü. Oysa devrimci mücadele çizgisi proletarya ve halklar arasında daha geniş kitleleri etkisi altına alıyor, yaygınlaşıyor.

Demir tavında dövülür. Devrimin objektif ve subjektif koşulları bir kez olgunlaşmaya başlamışsa her şey çok hızlı gelişir. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da yaşananlar bunu gösteriyor. Birleşik Devrimin bütün koşulları hazır. Kürdistan'da nihai kapışma başladı bile.

Ancak Türkiye cephesinde yeterli ve aktif bir destek henüz görülüyor. Küçük burjuva hareket işçi sınıfını sözüme ona "kendi gündemi" dedikleri bir tas çorba mücadelesinin sınırlarında kalmaya yönlendiriyor. Bunun için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Kendileri de sözüme ona demokrasiyi elde etmek için, "demokratik Türkiye"yi kurmak için boğazlarına kadar battıkları parlamentarizm-uzlaşmacılık batağında debelenip duruyorlar.

Proletarya doğmuş olan bu koşulları devrime dönüştürmek, zaferi kazanmak için somut bir adım atmazsa bu sürecin böyle sürüp gitmesi beklenmemeli. Bir çürüme süreci başlayacaktır. Hatta başladığını söylemek durumu abartmak değil, gerçek bir tehlikeye dikkat çekmek olacaktır. Haftalarca kuşatmaya alınan, tanklarla, toparla en ağır silahlarla ateş açılan; yıkılıp yıkılan, elektrik, su gibi alt yapıları çöktürülen kentleri, cenazeleri gömmelerine dahi izin verilmeyen, sokağa kafasını uzattığı anda kuşunlanan Kürt halkını sessizce izlemek çürüme değilse nedir? Kürdistan'da başlamış bulunan, sonucu almayı amaçlayan bu mücadeleye Türkiye cephesinden destek veremeyen devrimin zaferini koparıp almak demektir; sermayeye dayalı bu üretim sisteminin işini bitirmek demektir. Halkların, proletaryanın kendi kurtuluşlarının başlaması demektir. Bu olmazsa çürüme kaçınılmaz olacaktır. Sürecin devrime değil de çürümeye evrilmesi, devrimin koşullarının heba edilmesi, devrimin fırsatının kaçırılması demektir. Bu fırsat bir kez kaçırılsa devrimin koşullarının yeniden doğması uzun yılları alacaktır. Çünkü bugün doğmuş bulunan bu olanakların, devrimin objektif ve subjektif koşullarının olgunlaşmış bir araya gelmesi yaklaşık 50 yıllık sert mücadelelerle dolu bir süreci kapsadı. Bu moment bir kez kaçarsa bir daha ne zaman doğacağına dair kimse bir şey söyleyemez.

Doğmuş olan koşulların devrime taşınması, zaferin trnakla, dişle sökülüp koparılması için atılması gereken adım uzlaşma değil; proletarya ve halkların yüreğini tutuşturan, onları eylemden eyleme koşturan devrim ateşini körüklemektedir. Bu ateş proletarya ve halkların burjuva topluma karşı mücadelesinin sermayenin egemenliği yıkılana dek diri tutacak, en geri yılları bile aydınlatıp mücadeleye katacaktır.

DEVİRİMİN TEMEL İHTİYACI

Içinden geçmekte olduğumuz sürecin karakterini kavramak, acil görevlerini yerine getirmek biz devrimci işçilerin ve öncümüz komünist partinin görevidir. Günün koşullarına uygun araç ve mücadele yöntemlerini kullanarak bugüne cevap olmamız ve yarınımızı güvenceye almamız gerekir.

Yaşamakta olduğumuz koşullar evrimci değil, tam aksine devrimcidir. Devrimci durumun daha da olgunlaştığı, uzun zamandır iç savaş düzeyinde seyreden mücadelenin yükseldiği, sertleştiği ve yaygınlaştığı bir aşamadayız. Daha öncesinde olmasına rağmen Gezi Halk Ayaklanmasıyla başlayan ve Kobane ayaklanmasıyla (6-8 Ekim) bir üst aşamaya ulaşan ve bugün irili ufaklı ayaklanma ve kalkışmalarla devam eden, hatta Kürdistan'da ikili iktidar aşamasına ulaşan bir süreçteyiz. Ancak devrimci durumun olduğu bir yerde ancak koşulların devrime gebe oldu bir yerde bu kadar kısa zamanda bu kadar isyan ve ayaklanma olur. Bu topraklarda sınıf dinamikleri her zaman aktif kitle hareketi devrimci ve yoğunur. Bugün de çok hızlı ve yaygınlaşan kendiliğinden ayaklanmaların yaşandığı bir süreçteyiz.

Devrimin nesnel koşulları bu denli olgunlaşmış olmasına rağmen reformistler hala bugün asıl soruna yan çizmekte, etraftan dolaşmak için her yolu denemektedir. Bir kısmı sorunu parlamentoda çözmeye girişirken, bir kısmı kendi gündemleriyle meşgul, bir kısmı da bu topraklarda bir ayaklanma olmamış ve bugün de yokmuş gibi davranarak gerçeklerin üzerine örtmeye çalışıyorlar. Bir kısmı ise sözde "iç savaş" demelerine rağmen, sürecin karakterini kavrayamadıklarından laf düzeyini aşamıyorlar.

İşte böyle bir süreçte biz devrimci işçilere ve öncü partimiz Leninist Parti'ye daha fazla görev düşüyor. Her şeyden önce bu reformist ve oportünist hareketleri kitlelerin içinde teşhir ve tecrit etmeliyiz. Bununla birlikte kendiliğinden başlamış olan halk ayaklanmasının bir parçası olarak bu ayaklanmalara yaygınlık kazandırmalıyız. Her devrimci işçi ve her Leninist bulunduğu alanda bu kalkışmanın hazırlıklarını yapmalı ve bunun için mücadele etmelidir.

İşte böyle bir süreçte biz devrimci işçilere ve öncü partimiz Leninist Parti'ye daha fazla görev düşüyor. Her şeyden önce bu reformist ve oportünist hareketleri kitlelerin içinde teşhir ve tecrit etmeliyiz. Bununla birlikte kendiliğinden başlamış olan halk ayaklanmasının bir parçası olarak bu ayaklanmalara yaygınlık kazandırmalıyız. Her devrimci işçi ve her Leninist bulunduğu alanda bu kalkışmanın hazırlıklarını yapmalı ve bunun için mücadele etmelidir. Bugünkü sürece dünkü tempomuzla cevap olma şansımız yok. İşçi sınıfına, devrimin başladığını, burjuva sınıfın iç savaşı kazanmak için bütün gücünü savaşı meydanına sürdüğünü anlatmalı ve buna uygun hazırlanmamız gerektiğini kavratmalıyız. Reformist ve parlamentarlere de devrimin başladığı, parlamentonun bulunmadığını (askıya alındığı ya da bir savaş

hükümetini dönüştüğünü) iç savaşın, ayaklanmaların olgu haline geldiği bir durumda hangi parlamento için mücadele edeceklerini sormalıyız, sordurmalıyız.

Şimdi söz konusu olan koşullar altında parlamentonun görevini sokaklar üstlenmiş durumda, Lenin'in sözleriyle "değişiklik tasarılarının sokak gösterileriyle sunulduğunu, soru önermelerini silahlı halkın saldırı eylemleriyle verildiğini ve hükümete (iktidara) karşı muhalefetin, hükümeti şiddet yoluyla devirmek biçiminde yapıldığını kavramıyoruz."

Bu durumu açık ve berrak bir biçimde işçi sınıfı ve ezilen halklara anlatmalıyız.

Günümüz koşullarında ayaklanmaların kendiliğinden başlamış olması dahi halkların yaşamlarının ne kadar çekilmez bir noktada olduğunu göstermesi açısından önemlidir. Bu, aynı zamanda bizlerin hazırlıksız olduğunu da gösteren bir olgudur. Ama biz Leninistlerin mevcut durumu olumsuzlamak gibi bir tavrımız olamaz, olmamalı. Tam aksine eksikliklerimizi görerek bu ayaklanmalara müdahil olmalıyız. Pratik anlamda bu ayaklanmalar kendiliğinden başlamış olsa da biz Leninist Parti olarak böylesi durumları da öngören, olabileceğini önceden söyleyen bir hareketiz. Bu nedenle mevcut durum bizi şaşırtmamalı. C. Dağlı bu konuya dair şöyle diyor: "Devrimin nesnel koşulları oluşmuşsa -daha da ötesi devrimin bir çok koşulu bir araya gelmişse, bu şartlarda devrim büyük ölçüde devrimci sınıfın, devrimci komünist partinin mücadelesine, hazırlıklarına, gücüne ve yığınların devrimci hareketine önderlik etmesine bağlıdır. Koşullar oluşmuşsa devrim bazen kendi-

liğinden de patlayabilir. Devrimci komünizm bu durumu göz önünde tutmalıdır." Tam da böyle oldu ve ayaklanmalar başladı. Şimdi görevimiz ise bu ayaklanmalara yaygınlık kazandırmak ve daha ileri taşımak olacaktır.

Bugünkü ayaklanma emekçi kitlelerin bir eylemi ve tabandan örgütlenen devrimci bir eylemdir. Fakat kitlelerin devrimci savaşını iktidarın kazanılmasını isteyen Komünist Partisi tabandan kendiliğinden eyleme yetinemez, yetinmeli. Ödenen bedelin, çekilen acıların boşa gitmemesi için Proletarya Partisinin tepeden eylemine ihtiyaç vardır. Bu ihtiyacı karşılayacak organ da Geçici Devrim Hükümeti'dir. Her devrimin temel birinci ve can alıcı sorunu iktidar sorunudur. Lenin bu konuda şöyle diyor: "... doğrudan yıkılan hükümetin yerine geçen ve halktan gelen bir tür temsilci kurumlara değil, halk ayaklanmasına dayanan devrimci dönemin hükümetine Geçici Devrim Hükümeti denir. Geçici Devrimci Hükümet, devrimin derhal zaferine ulaşması, karşı devrim girişimlerini

derhal püskürtülmesi için bir savaş organıdır ve kesinlikle genel burjuva devriminin tarihsel görevlerini gerçekleştirmek için bir organ değil."

Leninist Parti daha halk ayaklanmasının henüz başlamadığı fakat her an olabileceğini öngördüğünden Geçici Devrim Hükümeti'nin de ele alınması gerektiğini ortaya koymuştu. Bugün artık bunun tartışılacak bir yanı yoktur. Ayaklanmalar başlamıştır ve Geçici Devrim Hükümeti bir olgu, bir gerçekliktir. Tabi devrim gibi bir sorunumuz ve gündemimiz varsa. Şayet devrime inancımız yoksa, bu sorun doğal olarak zaten bizi ilgilendirmez. Fakat biz Leninistlerin ve devrimci işçilerin devrimci inancımız tamdır, bu yüzden de Geçici Devrim Hükümeti üzerine tartışıyoruz. Ayaklanmaların başladığı bir süreçte bu organ, yani Geçici Devrim Hükümeti olmadan zafer yüzü göremeyiz.

Ayaklanma ve silahlı halk ayaklanmaları, bir ülkede hatta bir bölgede veya bir kentte başlamış olsun ve bu bölge veya kente karşı devrim güçlerini yenilgiye uğratmış olsun, orada vakit geçirmeden burjuva iktidara ait ne varsa ortadan kaldırmalı, kitlelerin yönetimini ele almalı ve bir devletin yapması gereken ne varsa yapmalıdır.

Elbette Ayaklanma ve Geçici Devrim Hükümeti daha geniş anlatılmalı ve kavratılmalıdır. Bunun için elimizde oldukça geniş materyaller mevcut. Marx, Engels ve Lenin'in bu konuda sayısızca broşür ve makalesinin yanında Yeni Dönem Yayıncılık'tan çıkmış olan "Ayaklanma Sanatı" adlı Taylan Işık'ın kitabını öneririm.

Zaman Devrime Akıyor!
Şimdi Devrim Zamanı!...

Şiyar Koçgiri Mezarı Başında Anıldı

Mustafa Can Şeker (Şiyar Koçgiri), ölümsüzleşmesinin 1.yıldönümünde dönümünde, Gazi Mahallesi'ndeki mezarı başında anıldı.

Geçen yıl Kobanê'nin İŞİD çetelerinden kurtarıldığı gün savaşırken ölümsüzleşen Mustafa Şeker için 27 Ocak günü saat 13.00'de Gazi Mahallesi Mezarlığı'nda kardeşleri Dilek ve Yağmur Şeker, akrabaları, Mücadele Birliği, Suruç Aileleri İnişiyatifi, Demokratik Alevi Demekleri, ESP, HDP üyeleri bir araya geldi. Üzerinde Suruç patlamasında ölümsüzleşen İsmet Şeker'in ve Kobanê'de ölümsüzleşen Mustafa Şeker'in resimlerinin bulunduğu Baba & Oğul - Suruç & Kobane yazılı pankart açılarak, "Mustafa Şeker Ölümsüzdür", "İsmet Şeker Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Kardeşi Yağmur Şeker anmaya katılanları Kobanê'nin ve Suruç'ta ölümsüzleşenler nezdinde, devrim ve özgürlük mücadelesinde ölümsüzleşenler savaşçılar için saygı duruşuna davet etti. Şiirler eşliğinde saygı duruşunda bulunuldu.

Ardından "Şiyar'ın Yoldaşları, İsmet babanın Yoldaşları, direnen çiçeklerin, ölümsüzleşenlerin Yoldaşları hoş geldiniz" diyerek anmaya katılanları selamladı.

"Tam gelen yıl bu zamanlar müjdeli bir haber aldık. 'Kobane çetelerden temizlendi, özgürleşti!' Ama bu müjdeyi alırken bilemedik bir gün sonra Şiyar'ım da bu zaferde yıldızlara yürüdü" diyen Yağmur Şeker, Şiyar'ın mevzide ilk vurulduğunda yoldaşlarının ilk müdahalesini reddedip mevzisine dönerek son mermisine kadar Miştenur Tepesi'nde savaştığını aktardı.

Ağabeyi Mustafa'nın ölümsüzleşmesinin ardından annelerini de yitirdiklerini söyleyen Yağmur Şeker, babaları İsmet Şeker'in ise Kobanê'nin top-rağından bir avuç toprağı oğlunun mezarına sermek için yola çıktığında Suruç'ta ölümsüzleştiğini anlattı.

Sözü HDP İstanbul Sultangazi İlçe Eş Başkanı Mevlüt Aykoç aldı ve devrim mücadelesinde binlerce insanın yaşamını feda ettiğini, Şiyar Koçgiri ve İsmet Şeker'in de bu kervana katıldıklarını, yapılmaması gerekeni gösterdiğini ve geride kalanlara da bu mücadeleyi yükseltme görevinin düştüğünü belirtti. Kürdistan'daki katliamlara değinen Kartal, Kürdistan'da da ağır bedeller ödenerek bir özgürlük mücadelesinin yürütülmekte olduğunu, bunun bir insanlık mücadelesi olduğunu söyledi.

Demokratik Alevi Demeği üyesi Ali Kartal ise Kobane'den gelen ilk cenazeleri defnetmeye başladıklarında mezarlığın bu bölümünün boş olduğunu, fakat zaman içinde Kobane, Suruç, Ankara'da ölümsüzleşenlerin mezarlarının zamanla çoğaldığına, arttığına dikkat çekti. Kartal, Şiyar'ın ölümsüzleştiği gün yaşanan çatışmalarını ve ölümsüzleşmesini de anlattı. "Dün Kobane'de şehit düşenleri yoldaşları bugün Sur'da, Cizre'de, Silopi'de İŞİD'in ağababasını tekrar tekrar yerle bir

ediyorlar. Sur gibi bir kente bütün güçleriyle, askerleri, tankları ve toplarıyla dahi giremeyenler, Kobane'de nasıl arkadaşlarımıza güçleri yetmedi ve ele geçiremediyse, Sur'da, Cizre'de, Silopi'de de güçleri yetmeyecek" dedi.

Suruç'ta ölümsüzleşen Serkan Tosun'un babası Niyazi Tosun ise "Ben onlarla gurur duyuyorum, onların bayrağını ve mücadelesini biz devralmışız. Biz kazanacağız biz kazanacağız" dedi.

Suruç Aileleri İnişiyatifi'nden Hacer Elçin de "Bizler de bu savaşın durması, çocukların ölmesi, daha fazla insanın yaşamını yitirmemesi için buradan, batıdan onlara güç vermeliyiz, ses vermeliyiz. Suruç şehitleri ölümsüzdür, devrim şehitleri ve tüm insanlık için yaşamını feda edenler ölümsüzdür" dedi.

Mücadele Birliği adına söz alan Özgür Yıldırım "İsmet Baba'da, Mustafa arkadaşımız da, yaşamın onurlusunu, savaşın onurlusunu, ölümün onurlusunu gördükler. Onlar her gün Kürdistan'da işkence gören halkların özgürlüğü için savaştlar. Suruç'ta katledilen genç arkadaşlarımız, onlar Ko-

bane için gittiler, Kobane'deki çocuklar için gittiler(...) Bizler Kürdistan'ın özgürlüğü için, Türkiye ve Kürdistan'daki işçi ve emekçilerin özgürlüğü için mücadelemize ve savaşımıza devam edeceğiz" diyerek Mustafa Can'ın devrimci bir işçi olduğunu anımsattı. Yıldırım, "Cizre'de, Silvan'da, Nusaybin'de, Kürdistan'ın her alanında ölümler, katliamlar yaşanırken görmemiz gereken en önemli şey aslında bir devrimdir. Bizler katliamların umutsuzluğu içinde değil, devrimin umudu içinde yaşamak zorundayız. İnsanlarımız her gün ölümün ucunda yaşıyor. O yüzden, devrimin sıcaklığı içinde bu savaşı büyütmemiz, yürütmemiz lazım. Biz savaşırken belki kaybedebiliriz, ama savaşmayanlar zaten kaybetmiştir" diyerek bitirdi sözlerini.

Konuşmaların ardından "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Biji Berxwedane Kobane", "Şiyar Yoldaş Ölümsüzdür", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

Önce Şiyar Koçgiri'nin mezarına çiçekler bırakıldı. Ardından, Serkan Tosun, Aziz Güler, Sara Dersim, Şirin Öter, Yeliz Erbay ve diğer devrim savaşçılarının mezarlarına birer karanfil bırakıldı.

Mezarlıkta yapılan anmanın ardından Gazi Mahallesi'nde bir kafede toplanıldı ve Şiyar Koçgiri'yi anlatan kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı, anılar paylaşıldı. Dilek Şeker, Mustafa Şeker ve babası İsmet Şeker'i kaybetmelerinin ardından yazdığı ve Suruç Aileleri İnişiyatifi tarafından yayına hazırlanan "Cesur Babam" adlı kitabını imzaladı.

Antep'te Akademisyenlere Destek

Kürt halkına yönelik yapılan saldırıların son bulması, insanların ölmemesi ve barış için imza atan akademisyenlere yönelik yapılan saldırılara ve soruşturmalara karşı, bir çok yerde olduğu gibi Antep'te de destek için "Suça Ortak Olmayacağız" başlıklı imza kampanyası başlatıldı.

İçinde sendikaların da yer aldığı Emek ve Demokrasi Güçlerinin yürüttüğü imza kampanyasında çok sayıda kişinin imzasının bulunduğu metin, 20 Ocak günü basınla paylaşıldı.

Saat 12.30'da Eğitim Sen'de emek ve demokrasi güçleri ile gerçekleştirilen basın toplantısında yapılan konuşmalarda, akademisyenler şahsında yapılan saldırıların aslında toplumun muhalif kesimlerini, barış isteyen özgürlükçü anlayışa sahip olan kesimleri sindirmek, geriletmek amaçlı bir saldırı olduğu vurgulandı. Okunan imza metninde "Barışa, demokrasiye ve sorunların diyalogla çözülmesine dair sesin daha çok çıkmasına, daha örgütlü bir mücadelenin yürütülmesine ekme ve sudan daha çok ihtiyaç duyduğumuz günlerden geçmekteyiz. Bu kaygıyla hareket eden; çocuklarımızın öldürülmemesi, yaşam zeminin ortadan kaldırılmaması ve barış talebiyle 'Barış İçin Akademisyenler İnişiyatifi' öncülüğünde kaleme alınan bildiriye yönelik linç kampanyasını ve akademisyenlerin gözaltına alınmasını kınıyor; protesto ediyoruz. Akademisyenlerin ve anayasayla korunan düşünce ve ifade özgürlüğü ile barış taleplerine sahip çıkıyoruz..." denildi. Ardından, 11 avukatın, çocuklar ölmesin insanlar ölmesin diyen Ayşe öğretmene sahip çıktıkları gerekçesiyle soruşturma açıldığını belirttiler.

Ardından imzalar basınla paylaşıldı.

Türk Askeri Rojavalı Bir Kadını Katletti

30 yaşında bir kadını Rojava sınırında katledildi.

Arap Sara Xemis 26 Ocak gecesi, çocuklarıyla birlikte Dirbêsiyê'nin 20 km batısında bulunan El-Eradê köyünden Bakur Kürdistan'a geçmek isterken sınırda Türk askerleri tarafından taranarak ağır yaralandı. Köylülerin Dirbêsiyê Hastanesi'ne kaldırdığı kadın hayatını kaybetti.

Çocuklara ve Büyüklere Günümüzden Bir Masal

Ayışığı Sanat Merkezi'nde çalışmalarını yürüten Ayışığı Çocuk Oyuncuları, Devinin Tiyatro Atölyesi oyuncularıyla birlikte yazdıkları "Üç Taşın Masalı" adlı oyununu 24 Ocak Pazar günü Divriği Kültür Derneği'nde çocuklarla ve büyüklerle buluşturdu.

Ayışığı Çocuk Oyuncuları, süreci de içeren oyunlarıyla küçükler kadar büyüklerin de beğenisini kazandı.

Oyunun en önemli özelliği tüm oyunun çocuklar tarafından oynanması. Ülkemizde pek çok çocuk tiyatrosu sahneleniyor. Ama bu tiyatrolarda çocuk oyuncular yer alsalar da, genelde büyükler rol alıyorlar. "Üç Taşın Masalı"nda ise oyunun yazımından afişine, rollerin belirlenmesinden, karakterlerin nasıl olması gerektiğine, müziklerine kadar tüm aşamalarında

Ayışığı Çocuk Oyuncuları bizzat içinde yer aldılar.

Dilara Sıla Kara, Emek Aze Özdemir, Elif Nisan Çetin, Fidel Nehir Yılmaz, Gülsu Naz Dönmez, Nil Su Tokmak ve Ercan Balhoğlu'nun oynadıkları oyun, tüm dünyada yaşamakta olduğumuz savaşlara atıfta bulunuyor.

Yıllar yıllar önce... ya da yıllar yıllar sonra... Günlerden bir gün bir ülkenin kralı komşu ülkeyle savaşma kararı alır... Ya halk bu kararı nasıl karşılar? Savaşı istemeyenler olduğu gibi kralı destekleyenler de vardır...

Savaş ille de olmalı mı? Savaşın halka ne faydası olacak? Ya savaşın halktan, insanlıktan götürdüğüleri?.. Peki savaş-

mak istemeyenler varsa? Tarihten ders çıkarılabilir mi? Ya geçmişi bilen kimse yoksa? Savaş engellemek mümkün mü?

Evet, hemen hepimizin sorduğu sorular bunlar.. Ve sanmayın ki, çocuklar bu soruları sormuyor? Hepsini ilköğretime gidiyorlar henüz ama, onlar bizden daha fazla, bazen daha iyi sorular soruyorlar ve bizden daha iyi yanıtlar da veriyorlar bazen...

Bu sorulara cevap aramışlar oyunlarında... Peki neyin nesidir bu üç taş? Ne alakası var savaşla?..

Hiç kusura bakmayın bu kısmını

anlatamayacağız... Onu da "Üç Taşın Masalı"nı izleyip öğreneceksiniz Ayışığı Çocuk Oyuncuları'ndan...

Bakmayın çocuk oyunu olduğuna... Hep büyükler küçüklerle masal anlatır diye düşünüyorsanız, büyük bir yanlışlığa düşüyorsunuz. "Üç Taşın Masalı" aslında hem çocuklara hem büyüklerle anlatılan bir masal...

Oyuncuların performanslarına gelince, Ayışığı Çocuk Oyuncuları'nın büyüklerle taş çıkartmasına bir oyunculuk ortaya koyduklarını söylemek gerek...

Evet, "Üç Taşın Masalı"nı izleyince gülümseyerek ama düşünerek çıkacaksınız salondan...

Nerede mi izleyeceksiniz? Bunun bilgisini Ayışığı Sanat Merkezi'nden (+90 212 249 4443) alacaksınız...

Katledilişinin 9. Yılında Hrant Dink Anıldı

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni, Ermeni gazeteci ve aydın Hrant Dink, katledilişinin 9. yıldönümünde vurulduğu yer olan Pangaltı'daki Agos Gazetesi önünde anıldı. Hrant Dink anılırken, onun gibi insan halkları ve barış çabalarıyla öne çıkmış olan Diyarbakır, Sur'da basın açıklaması sırasında katledilen Diyarbakır Baro Başkanı Tahir Elçi de anıldı. Her iki anma için Divan Otel önüne 13.30'a çağrı yapılmış, buradan Agos'a yürüneceği duyurulmuştu. Fakat anma öncesinde Taksim-Şişli arasındaki tüm sokaklara barikatlar kurularak çevik kuvvet yığmağı yapılmış sokak önlerine tomalar konuşlandırılmıştı. Caddeye de barikat kuran çevik kuvvet, Divan Otel önünde toplanılmasına izin vermedi. Tepkiler üzerine yol üzerindeki barikatı kaldırarak geçişe izin verildi. Fakat Agos Gazetesi'ne yakın mesafede arama noktası oluşturularak insanları aramalardan geçirildi.

Agos Gazetesi'nden Ermenice ezgiler çalınırken gazete binası önünde yine mumlar yakıldı, çiçekler ve Ermenilerde bereketi, birlikteliği simgeleyen narlar, Hrant Dink'in fotoğrafı ve dövizler konuldu. Binaya Hrant Dink'in resminin bulunduğu "9. Yıl", "Buradayız Aharig - Özlemle Öfkeyle İnatla" pankartları asıldı.

Dink ailesi, Tahir Elçi'nin ailesi ve milletvekilleri ile siyasi parti temsilcileri, sendika yöneticileri Hrant Dink'in mumlarla donatılmış katledildiği alana kırmızı karanfeller bıraktı; katliamlarda yaşamlarını yitirenler için saygı durumunda bulunuldu. Saygı durumunun ardından Rakel Dink, Hrant'ın katledildiği yere beyaz çiçekler bıraktı.

Kitle toplanmaya başlarken "Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeniyiz", "Hepimiz Tahir'iz, Hepimiz Kürdüz" sloganları Ermenice, Kürtçe ve Türkçe olarak atılmaya başlandı. Tahir Elçi'nin fotoğrafının bulunduğu dövizler ve Hrant Dink-Tahir Elçi fotoğraflarının bulunduğu "Hepimiz Hrant"la Ermeni Tahir Elçi'yle Kürdüz" yazılı dövizler taşındı.

Kitle toplanırken Hrant'ın Arkadaşları Ermenice ezgiler eş-

Tahir Elçi'nin Hrant Dink'e Mektubu:

"Merhaba, kuşlar arkalarından hüznüleri bırakırlardı. Biri 19 Ocak'ta biri de 28 Kasım'da yine arkalarından hüznüleri bıraktılar. Her iki tarih te kışa yakın tarihlere. Parmakları tetikte olanların vicdanları yoktur. Ben de senin gibi senin gibi düştüm o günlerde. Düştüğümde beni Hrant Dink kardeşim karşıladı. 'Kardeşim yine erken geldin' dedi. Cizre'de, Sur'da, Nusaybin'de yürekleri hüznüle yankılanan çocuklarının selamlarını getirdim. Tetikçiler birbirlerine benzerler. Katledilenlerin birbirlerine benzedikleri gibi. İkimizin de yüreği sızladı. Ölülerin yüreği kurur sanmayın, bir tek yüreksizler toprak olup yüreklerini yitirirler. Biz bulanık gölleri olan bir ülkenin sürekli temiz kalmaya inanan nilüferleriydik. Nilüferler ki merhameti simgelerler. Bu merhamet ve temizlik göldeki ruhu kirlenmişleri rahatsız etti. Karanlık ellerin, karanlık yüzlerin dönüp durduğu kirliliği göller.

Gözlerdeki yaş çig tanesi zannedenler gökyüzüne kucak açmış oyun bozan nilüferleri bir bir koparıp attılar. Savaş yüzyılların tekerrür eden oyunuyken, bizler birer oyun bozandık. Ayaklar altında ezilen garibanların yüzü suyu hürmetine hayatı barışa kafiyelendirmeye çalışırdık. Kuşlar uçarken arkalarında sadece hüznü bırakmaz yüreği ince sızıyla kayanan kadınlar, çocuklar da kaht gerilerde. İşte o zaman kıyametler kopar. Göz yaşları acıları tarifte acze dönüşür. Unutmadan Hrant'ın selamlarını iletelim sizlere. Şu an beni dinleyen herkese bulunduğumuz yer kadar sonsuz selam var. Barış adına, umut adına kardeşlik duygusunun gerekliliği ve yüceliği adına bütün ruhu şadların selamı var. Bizi unutmayacağınızı biliyoruz gözümüz arkada kalmayacak"

liğinde anma programını başlattı. Hrant'ın Arkadaşları adına yapılan konuşmalarda "Buradayız Aharig, öfkeyle buradayız. Hrant Dink'i aramızdan alan bebeklerden katil yaratan karanlık 9 yıldır katiller yaratmaya devam ediyor. O karanlık ülkenin dört bir yanına yayılmış durumda ve her gün yeni ölüm haberleri geliyor. Tanıyor, biliyoruz. Öfkemiz ayakta yapılanlarsa hep aklımızda... Buradayız. İnatla... Karanlığı büyümeye çalışanlara karşı hep olduğu gibi, 9 yıldır yaptığımız gibi inatla yine buradayız" denildi.

Hrant Dink'in sesi dinletilerek saygı durumunda bulunuldu ve ardından "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizme İnat Kardeşimsin Hrant" sloganları atıldı. Anma boyunca, "Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeniyiz", "Hepimiz Kürdüz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları devam etti.

Basın açıklamasını İHD İstanbul Şubesi Kayıplar Komisyonu ve Cumartesi Annelerinden Maside Ocak okudu. Devletin politikalarına biat etmeyenlere kan mevsimi yaşatıldığını, ölümlerin sayılarını artık bilemediklerini, Kürdistan'da insanların cenazelerini alamadıklarını, savaşlardan kaçmak isteyenlerin ve çocukların cesetlerinin kıyılara vurduğunu söyleyen Ocak'ın, bu katliamlara ve zulümlere baş eğmeyip, hakikati söyleyenleri ve mücadele edenleri selamlaması üzerine

"Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

Ocak, "Hrant'ımızı sırtından vurarak Halaskargazi Caddesi üzerinde, Tahir'imizi ensesinden vurarak Dört Ayaklı Minare'nin dibinde yüzükoyun düşürenler, onlarla birlikte, hak mücadelemizi de vurmak istediler. Ama onlara sözümüzdür; hakikatın, adaletin ve barışın egemen olması için yürüttükleri mücadeleyi sürdürmeye devam edeceğiz" dedi.

Ardından Türkmen Elçi, Tahir Elçi'nin ağzıyla Hrant Dink'e yazılmış mektubunu okudu.

Anma Türkçe, Kürtçe, Ermenice sloganlarla ve Ermenice ağıtlar eşliğinde bitirildi.

YENİ SAYISI ÇIKIYOR...

*Sıla Erciyes Bu Suça Ortak Olmayacağız!
D. Dağlı Matyev Kojemyakin
Temade ÇINAR Paralel Dünyalar
Elifcan Mahşeri Günler Yaşıyoruz*

Sevgili Okur,
Seninle bu kez acı dolu çığlığımızı paylaşmak istiyoruz. Öfkemizi paylaşmak istiyoruz. Acılarımızı paylaşarak hafifletmek, öfkemizi birlikte çoğaltmak için... Sabahlarımızda bombalar koydular. Gecelerimizi kana buladılar. En sevdiğimizimizi aldılar aramızdan. Yetmedi...

Kentler bombalanıyor... içinde yaşayanlarla birlikte... Ağacıyla, kuşlarıyla, evleriyle, kedisi köpeği, börtüböceğiyle... Ölülerimizin kutsal bedenlerine ulaşamıyoruz.

Ama tüm bu acıların yanında asla yok edilemeyen bir direnç var. Bu, geleceği yeniden, bize ve insana yakışır şekilde yaratma mücadelesi. İşte bu mücadele yenilmez.

Tam da böyle günlerde bir şiir dolanıyor dilimize Hasan Hüseyin'den...

Acıyı bal eyledik...

ÖNSÖZ'de Bu Sayı...

Sıla Erciyes - Bu Suça Ortak Olmayacağız!
D. Dağlı - Matyev Kojemyakin Maksim GORKİ
Temade ÇINAR - Paralel Dünyalar / Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri
Özgür Güven - Büyülü Gerçekçilik
Çetin Deniz - Siz Hiç Eksilmediniz Mi; Biz Çok Eksildik
Zeynep Türkmen - Portakal Ağacında Oturan Kadın
Karmir Jin - Hatırlatma Takıntısı Olan İnsan: Eduardo Galeano
Tuğçe Saygın, Renas Toprak - Kamera Kayıtta mı?
Renas Toprak - Kırlangıcın Türküsü
Devinin Tiyatro Atölyesi - 10:04 Vurulduk Ey Halkım Unutma Bizi
Av. Yemen Cankan - Ne Sz Sorun Ne Biz Söyleyelim?
Gülsunaz - Merhaba Dünyam
Elifcan - Mahşeri Günler Yaşıyoruz
Söyleşi - Suruç Dayanışması'ndan Süleyman Başer'le
Nazım Akarsu
Kıyısız Deniz
Wolfgang BORCHERT - Sonra Yapılacak Tek Şey Var
Gulareş - Lisa Çalan
Demet Demeter - Dünyaya Başkaldırıyoruz - Uluslararası Kadın Konferansı
Bahar Derin - Göçebe
Atıla Oğuz - Pontos'un Kalbi
Kemal Oruç - Kemal Başar'la Söyleşi
Tiyatro Simurg - Nazım Ormanında Bir Gece
Emeğe Ezgi - Ezgilerimiz Özgürlük İçin Dövüşenlere
Kemal Oruç - 325'TL'lik Opera... Ödenekli Tiyatrolar... Beyaz Değil
Süheyla Güney Avcı - Uyanış
Sinan Kurt - Barışa Kutsadığım Kadın
Söyleşi - Şair Faris Kuseyri'yle
Elifcan - Zarfla Gelen Bahar
Söyleşi - Sarmaşık Üzerine
Metin Yoksu - Çikolata
S.Ş. - Nehir

Kübalı Kadınlar Federasyonu İle:

“BİZ BU DEVRİMİ SADECE ERKEKLER İÇİN YAPMADIK”

19-20 Aralık 2015 tarihinde İstanbul'da yapılan “Dünyaya Başkaldırıyoruz” Uluslararası Kadın Konferansı'nı ve sonuçlarını Havana'da Kübalı Kadınlar Federasyonu (FMC- Federacion de Mujeres Cubanas) ile birlikte değerlendirdik. Bizleri ağırlayan, bizimle birlikte olduklarını her fırsatta dile getiren federasyonun uluslararası ilişkilerinden sorumlu Dania Rodriguez ile de federasyona dair uzun bir sohbetimiz oldu.

Dania bize kuruluş öyküsünü anlatırken gözleri doldu, kendi annesinin de aktif olarak içinde bulunduğu bu kuruluş öyküsü, bizleri de oldukça duygulandırdı. “Devrim öncesinde kurulan ve oldukça kalabalık bir sayıya ulaşan kırsalda ve şehirde faaliyet gösteren Devrimci Kadın Birimi, devrimden

sonra 23 Ağustos 1960 da Tarım Sütunları, Devrimci Kadın Tugayları, Hümanist Kadınlar, Anne Kardeşliği ve daha birçok kadın örgütülüğünü bir araya getirerek Kübalı Kadınlar Federasyonu'nun oluşturdu” diye konuya giriyor. Ardından da ekliyor, “Oluşturdu oluşturmaya da, erkeklerin dünyasında değişen bir şey olmadı, erkeklere göre hala kadınların 'doğuştan gelen' görevleri vardı diyor, evde durup çocuk büyütme yemek yapmak, çamaşırları yıkamak, evi temizlemek gibi... Oysa annem de dâhil tüm kadınlar nasıl ki devrim için erkeklerle eşit koşullarda mücadele ettiyse devrimden sonra her şeyin bir anda değişeceğini ve tüm yaşam koşullarının eşitleneceğini düşünmüşler”.

Kadınlar politikada, tar-

lada, okulda, fabrikada, evde ortak olmayı ummuşlar ve birden bire karşlarına “ah ama o partide görev alamaz, iki çocuğu ve bir hasta babası var, onlarla ilgilenmesi gerekiyor, o şimdi çalışamaz evle kim ilgilecek” gibi sözler duymuşlar. İlk şoku atlattıktan sonra “devrimi yapmaktan daha çok bu sorunları ortadan kaldırmakla uğraştık” diyor Dania “zira biz devrimi sadece erkekler için

yapmadık” diye de ekliyor. “Tüm kadınları iktidara ortak olmaya çağırdık, şimdi ülke yönetiminde eşit sayıdayız, üst düzey görevlerde de %60 olarak çoğunlukta, bizim bir kadın ve aile bakanlığımız yok çünkü bu federasyonun üyeleri eğitim, sağlık, adalet, çalışma, savunma ve diğer tüm bakanlıklarda yetkin kişiler olarak görevliler. Doğal olarak da ayrı bir bakanlığa gerek kalmıyor,

federasyon bu görevi rahatlıkla yerine getiriyor. Kübalı olan her kadın 14 yaşından itibaren bu federasyonun üyesi olur, tüm eğitim ve çalışmalarında görev alır. Burada, Küba'da bir evin önünden geçerken içeriden bir erkeğin bir kadına sesinin yükseldiğine tanık olursak duymazlıktan gelip yolumuza devam etmeyiz. Aile içi sorundur bizi ilgilendirmez demeyiz ve olaya müdahale ederiz. Ülkemizde hiçbir kadının sözlü ve fiziksel şiddete uğramasına izin vermez.” Dania böyle anlatırken varın siz düşünün bizim yüzümüzdeki ifadeyi.

Wilma Espin ismi de sohbetimizde onlarca defa geçiyor. Federasyonun kuruluşunda en ön sırada yer alan bu güzel ismin fotoğrafları da biz sohbet ederken duvarlarda bize bakı-

yor. Ona olan saygı ve sevgiyi Kübalı kadınların gözlerinde büyük bir içtenlikle görebilirsiniz, onun yoldaşı olmaktan nasıl gurur duyduklarını da.

Sohbetimizi bitirirken konferans için hazırlanan çanta, defter ve broşürlerle fotoğrafını çekmemizi istiyor, Dania. Türkiye'deki tüm kadınlara sevgilerini göndererek ekliyor, en yakın zamanda Türkiye'ye sizleri ziyarete geleceğiz, “biz burada başardık şimdi sıra sizlerde, siz de başaracaksınız bu baş kaldırış zafere ulaşacak ve biz hep sizinle olacağız”

Kocaman bir kucaklaşma ve yüzümüzde tebessümle ayrılırken duyacağımız en güzel sözü bağırıyor arkamızdan Dania, “Hasta la Victoria Siempre!”

KADIN AKADEMİSİ BAŞLIYOR

Dünyaya Başkaldırın Kadınlar “Akademi”de buluşuyor. 19-20 Aralık Uluslararası Kadın Konferansında alınan karar doğrultusunda KADIN AKADEMİSİ çalışmalarına başlıyor. 8 Mart 2016 tarihine kadar 14:00 - 18:00 saatleri arasında Divriği Kültür Derneği'nde derslere başlıyoruz.

Dünyaya Başkaldırın Kadınlar haydi birlikte öğrenmeye...

Birlikte öğretmeye... Birlikte üretmeye...

Kadın akademisinin açılış gününü “Diren (Sufrette)” filminin özel gösterimi ile yaptık. Film sonrası değerlendirme ile kadın mücadelesinin tarihi kapılarını bir kez daha araladık.

“Asla pes etme! Mücadeleye devam etmelisin.”

6 Şubat 2016
KADIN ve ŞİDDET: Şiddet ve İktidar İlişkisi
Av. Feyza Altun
Av. Seher Dursun

13 Şubat 2016
Kadın ve Şiddet
Av. Ebru Sargıcı

20 Şubat 2016
21. Yüzyılda Kadının Durumu
Sibel Özbudun

27 Şubat 2016
Kadın Ve Marksizm
Songül Yücel

KÜRDİSTAN FAŞİZME MEZAR OLACAK

Ne bir hüznün
Ne de ağlamaklı iki çift göz
Sadece kavgamdı
Bu uzun meşakkatli yolda
Beni sonuna kadar zafere götürecek olan
Belki bitmiş olan, sonu gelmez bir başlangıçtı bu
En güzel yüz metresini koşanlardı onlar

Denizler, Yusufiler, Hüseyinler.
Belki Filistin kamplarıydı onları eğiten
Belki bir çocuğun gülümseyişiydi.
En önemlisi de belki,
İçlerinde yanan sonu gelmez devrim ateşiydi
Kim bilebilir ki
Onlardı bizlerin gönlünde, yüreğinde tüm benliğinde yer

eden.
Onlardı bizlerin kahramanları
Sevda türküleri söyleyen
Dağlarda isyan ateşi yakan, mesken belleyen
Tüm güzelliklerini güneşe veren
Aysunları, Sibelleri, Muratları unutma
Gücünü devrimden alan direnişçileri unutma

Bizler, senelerdir bu topraklar üzerinde yaşayan ve sonuna kadar özgürlük uğruna mücadele eden leninist savaşçılar olarak bugün Kuzey Kürdistan'da faşizm tarafından gerçekleştirilen katliamlara karşı bir kez daha diyoruz ki, Kürdistan faşizme mezar olacak...

Bugün Kürdistan'da emekçi halklara karşı yapılan katliamlara sessiz kalmayacağız.

Bizler bu katliamlara karşı birleşik devrim mücadelesini örmeye devam edeceğiz.

Örgütlü bir halkı hiç bir kuvvet yenemez.

Ve şu bilinmelidir ki zafer artık hiç bir şeyi affetmeyecek kadar tırnakla sökülüp kopartacaktır.

Rojava'dan Leninistler
Bedirxan Deniz

